

ÖZGÜR BİR GELECEK İÇİN

LİSELİLERİN SESİ

Aylık Liseli Gençlik Dergisi * Sayı: 12 * 20 Aralık-20 Ocak 2006 * Fiyatı: 1 YTL

ÖZGÜR BİR GELECEK
YARATMA MÜCADELESİNDE

GÜNE YÜKLEN,

GELECEĞİ KAZAN!

İÇİNDEKİLER

Meslek liseleri neden burjuvazi için "memleket meselesi"?
sayfa 5

Gülümseyin, izleniyorsunuz!

sayfa 9

Erdal Eren kavgamızda yaşıyor!

sayfa 16-20

6. yılında 19 Aralık katliamı alanlarda lanetledi...

sayfa 25

Yeni yıl sizlere kutlu, mutlu olsun!

sayfa 26

Liselilerin Sesi'nden

Bu yılın son sayısıyla tüm dostlara ve yoldaşlara merhaba!

Liseli gençlik mücadelesi içerisinde geçirdiğimiz yılları bir bir geride bırakırken, gündün güne güçleniyor ve geliyoruz.

Bu gelişimi daha da ilerilere taşıyabilmek ve tespit edilen eksiklikleri kapatabilmek adına İLGP çalışmasının önüne koyduğu meslek liseleri yönelimi dikkatle izlenmeye aday bir hat ortaya koyuyor.

Geride bırakılan Erdal Eren anmaları da devrim ve sosyalizm bayrağının liselerdeki taşıyıcılarına yakışır bir toklukta ve güçlülükte geçti. İstanbul genelinde 250'yi aşkın katılımcı ile gerçekleştirilen anmalar, Erdal Eren'in ardıllarının hâlâ kavga alanlarını doldurduğunun görtergesiydi.

Yeni yılın devrim ve sosyalizm mücadelesiyle dolu olması dileğiyle...

Dergimizin içerisinde verdiğimiz 2007 takvimini almayı unutmayın...

Bir sonraki sayımızda görüşmek umuduyla...

EKSEN Yayıncılık Büroları

Üsküdar Cad. Pınar İşhanı No: 5 Kat: 4 Daire: 52
Tel: 0 (216) 353 35 82
Kartal/İSTANBUL

Sönmez İş Sarayı Kat 3 No 220
Heykel / **Bursa**
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cumhuriyet mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/5 Tel-Fax: 0 (352) 232 66 71 **KAYSERİ**

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/**İZMİR** Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı
Kat: 3 No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 52 91

Saadetdere Mah. Fırın Sok. No: 37/25 (Depo durağı)
Esenyurt/**İSTANBUL**

Necatibey cd. Gözlükçü İşhanı No:26/24
Kızılay/**ANKARA** Tel: 0 (312) 229 06 44

Baskı: Özdemir Matbaacılık

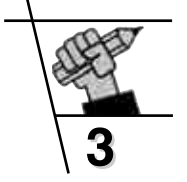
Özgür Bir Gelecek İçin Liselilerin Sesi Aralık 2006
Sayı: 12 Fiyatı: 1 YTL. (KDV dahil)
Sahibi ve Sorumlu Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Baskı: Özdemir Matbaacılık

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mah.
Turgut Özal Cd. (Millet Cd.) 50/10 Fatih/İstanbul
Tel: 0 (212) 621 74 52 Fax: (0212) 534 95 90
E-mail: liselilerinsesi@yahoo.com.tr

Yayın Türü: Yaygın-Süreli

Özgür bir geleceği biz kuracağız!

Liselilerin Sesi olarak yoğun bir kampanya sürecinin son evresindeyiz. Birkaç hafta içerisinde sonlandıracağımız kampanya çalışmalarımız ilden ile farklı sonuçlar doğurmakla beraber, bütününde oldukça anlamlı deneyimler edinmemizi sağladı. “Savaşa değil, eğitime bütçe” başlığı ile sürdürdüğümüz kampanya çalışmamız, illerde yürüttüğümüz çalışmalarımızın her biri açısından, faaliyet kapasitemizi zorladığımız sonuçlar üretti.

Örneğin İzmir Liselilerin Sesi çalışmasının, yayınımda da örneklerine yer verdiğimiz mektup çalışması, söz konusu ildeki lise çalışmamız açısından büyük bir adımı ifade etmekteydi. İlk kez birçok aracın kullanıldığı bir kitle çalışması süreci oluşturan İzmir LGP açık ki, bu kitle çalışmasının karşılığını fazlasıyla almıştır.

Yine İstanbul’da yürüttüğümüz çalışmanın, kampanyanın en yoğun olduğu süreçte 250’yi aşkın liseliyi harekete geçirebilmesi, bir dizi yerel anma etkinliğini, birçok kampanya basın açıklaması ile beraber gerçekleştirebilmiş olması, yerel çalışmada derinleşmek, daha geniş kesimlere seslenmek gibi bir dizi başlıkta anlamlı bir gelişmeyi ifade etmektedir. Yerelerde yavaş yavaş oluşmaya başlayan kültürel-sanatsal kurumsallaşmalar bu yönelimin sonuçlarının

alındığının açık göstergesidir.

Bütün bu başarılı tablonun arkasında ise hâlâ önemli bir eksiklik alanı olduğu yerde durmaktadır. LGP çalışmalarımızın her biri anlamlı bir gelişim içerisinde olmalarına karşın, faaliyetin meslek liselerine taşınmasında ve bu alanlarda örgütlülükler oluşturulmasında atılan adımlar hâlâ oldukça sınırlı ve yetersizdir. İşte çalışmamızın bugün geldiği noktada artık yapılacak olan, LGP çalışmalarımızın meslek liselerine yönelmeleri, bu alanlarda ucuz emek sömürüsünün en çıplak haliyle karşı karşıya olan liseli gençliği mücadele saflarına çekmeleridir.

Meslek Liseleri: Sermayenin ucuz emek cenneti!

Bugüne kadar meslek liselerinde yaşanan sorunları pek çok kez ele aldık. Meslek liselerinde yaşanan ucuz emek sömürüsünü birçok boyutuyla irdeledik. Döner sermaye sisteminin sonuçlarını tartıştık. Genç işçi konumundaki liseli gençliğin bu okullarda karşılaştıkları birçok soruna, patronların not verme yetkisinden staj yaptıkları fabrikalardaki zorunlu grev kırıcı misyonlarına kadar, ÖSS’de yaşanan katsayı sorunundan meslek liselerinde yaşanan yozlaşmaya kadar birçok soruna değindik.

Son birkaç aydır meslek liseleri burjuvazinin gündeminden düşmüyor. Tartışmaların kilitlendiği iki ana başlık var. Bunlardan birincisi, KOÇ’un başlattığı “Meslek lisesi memleket meselesi” kampanyası ile meslek liselerinin bir bütün olarak piyasa ihtiyaçlarına göre konumlandırılması ve şekillendirilmesi tartışması. Diğeri ise, Milli Eğitim Şûrası’nda, meslek liselilere uygulanan ve sonucu zaten var olan eşitsizliğin derinleşmesi olan AOBP’nin kaldırılmasına karar verilmesi, ancak hemen akabinde TÜSİAD’ın buna itiraz etmesi. Kısacası, gençlik kesimleri her zaman olduğu gibi sermayenin kendi arasındaki rant kavgası esnasında pazarlık malzemesi oluyor. Ya da başka bir ifadeyle, geleceğimiz sermayenin ihtiyaçları çerçevesinde şekilleniyor.

Bugün gençliğin gelecek sorunu hakkında söz söyleyenlerin her biri bu gelecek sorununun mimarı kapitalizmin sürekliliğini güvence altına alma

4

telaşındadır. Doğal olarak onların gençliğin ihtiyaçlarına yanıt verebilme şansları yoktur. Zira bizlerin ihtiyaçlarının bu düzen içerisinde bütünlüklü bir biçimde karşılanması neredeyse imkansızdır. Parasız eğitim talebimizden

bilimsel eğitim talebimize kadar bütün taleplerimiz, sermayenin kâr hırsı ve sömürü politikaları dolayısıyla karşılıksız kalmakta ve bunun doğal sonucu olarak bizlere geleceksizlik dışında bir alternatifimiz olmadığı inceden inceye kabul ettirilmeye çalışılmaktadır.

Meslek liseli gençlik sistemin gençliği hedef alan bütünlüklü saldırılarında ilk hedef durumundadır. Kapitalistlerin kendi temel ihtiyaçlarını karşılama hedefiyle yaklaştığı bu kurumlarda okuyan öğrenciler bu yüzden sömürünün en çıplak haliyle ve en sert sorunlarıyla karşı karşıyadırlar.

Bütün bunların anlamı, meslek liseli gençliğin bugün gerçekte tek alternatifinin mücadele etmek olduğudur. Sermaye saldırıları karşısında erken yaşta dahil oldukları sınıfın en diri, en dinamik unsurları olan meslek liseliler, eğitim hakları için, acımasızca sömürülen emekleri için, gelecekleri için mücadele etmek dışında başka bir çözüm yoluna sahip değillerdir.

Önümüzdeki süreçte İstanbul LGP çalışmamız meslek liselerine dönük bir kampanya başlatacak. “Gelecek ve özgürlük istiyoruz! Meslek liselerinde ucuz emek sömürüsüne son!” şiarıyla başlatılacak olan kampanya çerçevesinde yaygın bir propaganda çalışması yapılacak ve meslek liselilerin özgür bir gelecek mücadelesi içerisinde saf tutmalarının araçları yaratılacaktır.

Liselilerin Sesi, bütün yerelerde bu çalışmanın kendisi ile paralel bir çalışma yaratmanın yol ve yöntemlerini aramalı, yüzünü meslek liselerine dönmelidir. Bunun anlamı düz liselerde ördüğümüz faaliyetleri kesintiye uğratmak değil, aksine çok yönlü bir faaliyetin gereklerini yerine getirmeyi öğrenmektir.

Liselilerin özgürlük mücadelesi gelişerek büyüyor!

Liselerin ara tatile girmesine neredeyse bir ay kaldı. Ara tatilde de Liselilerin Sesi olarak faaliyetlerimize devam edeceğiz. Yaz sürecinde İstanbul LGP tarafından gerçekleştirilen Devrim Okulları çalışması, ara tatilde özgün biçimleriyle İzmir, Adana, Ankara gibi bir çok ilimize taşınacak. Ara tatile girmeden elimizde kalan bu kısa dönemi Devrim Okulları'nı örgütlemek ve okullarımızdaki arkadaşlarımızı Devrim Okullarına katmak çabası ile geçireceğiz.

Liselilerin Sesi olan bizler biliyoruz ki, mücadeleyi

büyütmediğimiz koşullarda bu sömürü çarkları durmayacak. Bizler mücadele ederken salt eğitim hakkımız için mücadele etmediğimiz bilincindeyiz. Bizler geleceğimiz için mücadele ediyoruz. Çünkü bugün güncel olan saldırıların sonuçları hiç de yaşadığımız zaman dilimiyle sınırlı değil. Birileri geleceğimizi ipotek altına almak istiyor. Birileri geleceğimizi çalmak istiyor. Bizler ise bütün bu saldırıları sadece “dur” demiyoruz. Bu saldırıları durdurmanın mücadelesini veriyoruz.

Son süreçte çalışmamızın ortaya çıkarttığı deneyimleri önümüzdeki aylarda daha güçlü bir biçimde değerlendireceğiz. Bu değerlendirmelerin sonuçları bundan sonra mücadele alanlarında kendini dışavuracak!

Yola çıktığımız günden bu yana liseli gençlik mücadelesinin bugün içinde bulunduğu darlığa, dağınıklığa, hareketsizliğe mahkum olmadığımız ifade edip durduk. Toplumsal muhalefetin durgunluğu elbette belirleyici bir yerde duruyor. Ancak ötesindeki öznel yetersizliklerimiz, bunca sorun ve saldırıya rağmen liseli gençliği mücadeleye katmamamız sonucunu üretiyor. Bu yüzden biz ısrarla ve sabırla, eninde sonunda sonuç alacağımızı bilerek liselere, liselilere gidiyor, kendi eksiklik ve zaaf alanlarımızla bütün gücümüzle mücadele ediyoruz!

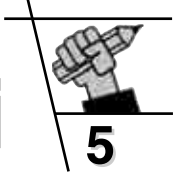
Özgür bir geleceği kurmak bizim ellerimizde!

Ve şimdi o eller daha güçlü!

Liselilerin Sesi her geçen gün daha da yükseliyor!

Liselilerin Sesi

Meslek liseleri neden burjuvazi için “memleket meselesi”?

Birkaç aydır gerek burjuva gazetelerin ilan sayfalarında, gerekse reklamlarda sürekli olarak “meslek lisesi memleket meselesi” şiarıyla karşı karşıya geliyoruz. Hüseyin Çelik tarafından “Koç grubunun sosyal sorumluluk projelerinden biri” olarak ifade edilen bu proje ile mesleki teknik eğitimin özendirileceği çerçevesinde bir propaganda faaliyeti yürütülürken, bir yandan da KOÇ’un, elbette türlü şartlara bağlanmış bir biçimde 4 yıl boyunca her sene 2 bin öğrenci olmak üzere, 8 bin öğrenciye eğitim bursu vereceği açıklanıyor. (Vereceği burs 10 ay boyunca her ay 50 milyon, eğitim giderlerinin toplamı düşünüldüğünde, her ay 50 milyon ile kim, hangi ihtiyacını karşılayacak!)

Türkiye’deki sermaye gruplarının önde gelenlerinden olan Koç’un Vehbi Koç’tan bu yana çizdiği hayırsever, memleketini düşünen, ulusalcı tablo bu kampanya ile güçlendirilmek isteniyor. Ve “ne varsa ulusal (!) sermayede var” düşüncesi inceden inceye işlenerek, alt sınıflara mensup gençlik kesimlerinin geleceksizlik tablosunda en ufak bir değişikliğe yol açmayacak olan bir proje allanıp pullanarak kamuoyuna sunuluyor. Sanki KOÇ grubu 8 bin

öğrencinin eğitim sorununu umursuyormuş gibi, sanki KOÇ sınıfsal eşitsizliğin eğitim alanındaki doğal yansımalarından rahatsızmış gibi, sanki KOÇ sınıf düşmanı değilmiş de yıllardır bu coğrafyada süregelen sömürü ve talan koşullarında hiçbir payı yokmuş gibi! Sanki burs verilecek emekçi çocuklarının, bugün eğitim giderlerini kendi ekonomik imkanları ile karşılayamamalarının sorumlularından biri de KOÇ değilmiş gibi!

Neden meslek liseleri bir anda memleket meselesi oldu?

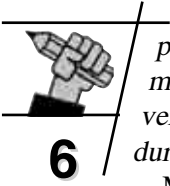
Öncelikle şunu anlamamız gerekiyor. Her sınıfın memleket anlayışı kendi sınıfsal konumuna göre şekillenir. Bu yüzden memleket meseleleri de doğal olarak sınıfsal ihtiyaçlarına göre belirlenecektir. Bu yüzden doğru soru şu olacaktır: Bugün burjuvazi meslek liselerinden ne istiyor?

Meslek liseleri meselesi ile ilgili KOÇ ile hükümetin protokol imzaladığı gün Mustafa Koç’un yaptığı konuşmanın bir bölümü bu konuya açıklık getiriyor:

“Türkiye’nin gelişen dünyadaki en önemli avantajının genç nüfusu olduğu artık herkesçe kabul edilmiş bir gerçek olarak karşımızda duruyor. Ama bu genç nüfusun iyi yönlendirilmesi, nitelikli işgücüne dönüşebilmesi gerekiyor. Aksi takdirde bu avantaj, kolaylıkla bir dezavantaja dönebilir...”

“Türkiye 10 yıllık perspektif içinde AB’ye tam üye olacaksa, ekonomide güçlü ve yapısal bir dönüşüm gerçekleştirmek zorunda. Bu dönüşümün temelinde de verimlilik ve katma değeri yüksek ürünler üretmek ve ihraç etmek yatıyor. Bu hedefe ulaşabilmenin en önemli ön koşullarından biri, vasıflı işgücü... Özellikle gençlerimizin, temel bir mesleki-teknik eğitim programı çerçevesinde beceri ve yeterliliklerinin artırılması ve bu nitelik artışının istihdama yansması, teknolojik gelişim, rekabet ve girişimcilikte AB standartlarına erişilmesi açısından bizim için kritik önem taşıyor.

“Aslında olması gereken mesleki-teknik eğitimin

6

piyasa şartlarına, piyasanın da meslek lisesi mezunlarının iş taleplerine cevap verebilmesidir. Ancak ne yazık ki henüz bu durumdan oldukça uzağız.”

Mustafa Koç'un ifadeleri üzerinden konuyu çözümlersek durum şundan ibaret: Kapitalizmde gelişen teknoloji kas gücüne dayalı üretimi büyük oranda kaldırırken, üretim sürecinde kullanılan karmaşık makineler daha nitelikli işgücü ihtiyacını gündeme getiriyor. AB süreci ile birlikte başlayan “standartlaşma” da sermayeyi yeni yollar aramaya itiyor. Aranılan kan ise meslek liselerinde bulunuyor! Bu okullar, sömürü çarklarının genç işçiler için daha yolun başında dönmeye başladığı alanlar ve şimdi bu çarkların sermayenin ihtiyaçlarına daha güçlü yanıtlar üretirken dönüştürülmesinin çabası harcıyor.

Eğitimin ticarileştirilmesi sürecinin bir parçası olarak alınması gereken bu kampanya esasında kendinden önce atılmış bir dizi farklı alandaki adımın bir parçası. ‘80 sonrası hızla uygulama kanalları yaratılan neoliberal politikalar çerçevesinde bir dizi mesleki alanda yaşanan dönüşümün, sosyal bilimler ve kamu alanında yaşanan tasfiyenin, bütün bunların üst başlığı eğitimin piyasaya açılmasından başka bir şey değil. (Biz meseleyi hep “ticarileşme”, “piyasalaşma” diye tanımlıyorduk zaten. Bu kez onlar da bunu ifade etmişler! ‘amacımız piyasa ihtiyaçlarının karşılanması’ demişler!) 1999 yılından beri MEB’in üzerinde çalıştığı MEGEP isimli bir proje var. Bu proje ile meslek eğitiminin dünya standartlarında bir kaliteye kavuşması öngörülüyor. Birkaç seneden beri altyapısı hazırlanan bu sistemin yakında binlerce okulda uygulanmaya başlayacağı söyleniyor. Bu projede öngörülenlerden bazıları şunlar:

* Gelecekte bir meslek sertifikası ya da diploması olmayanların herhangi bir işyerinde çalışamayacak olması

* Ayırt ediciliği son derece yüksek bir ölçme değerlendirme sistemi getirecek olması

* Meslek lisesi mezunlarına verilen sertifika veya diplomaların tüm Avrupa ülkelerinde geçerli olması

* Piyasa ihtiyaçları doğrultusunda eleman yetiştirmeye açık olması

* Tüm meslek liselerini meslek lisesi ve teknik lise olarak ayırıp; çırak, kalfa, usta, tekniker, teknisyen, uzman mühendis kavramların net bir şekilde belirlenmesi.

İşte KOÇ’un memleketle ve meslek liseleri ile olan meselesi de bu MEGEP projesinin hedeflerinden çok uzak değil. KOÇ, sermaye gruplarının vasıflı işgücü bulamamalarından yakınıyor. Ve aslında “kendi işçini kendin yarat” kampanyasına başlamış oluyor! Hem de nasıl bir işçi! Daha gençken alıp, yetiştirdiğin, burslar

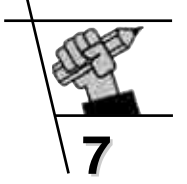
verip baştan kendine bağladığın, sınıf bilincini geliştirme imkanlarını “bursunu keserim” tehditleri ile baştan engellediğin, yani henüz daha “yaşken” alıp, bütün hayat damarlarını budayıp, sömürü ve talan koşullarına dayanıklı, verimliliği, üretimi artıracak bir biçimde programladığın “genç” işçi! İşte KOÇ’un meslek lisesi meselesi ve işte KOÇ’un istediği işçi tipolojisi!

Ancak Mustafa Koç’un konuşmasında çok önemli bir belirleme var. Üzerinden atlamamak, Mustafa Koç gibi azılı bir sınıf düşmanının bile saklayamadığı korkusunu ifade eden cümlenin hakkını vermek gerekiyor: “... genç nüfusun iyi yönlendirilmesi, nitelikli işgücüne dönüşebilmesi gerekiyor. Aksi takdirde bu avantaj, kolaylıkla bir dezavantaja dönebilir...” Avantajın dezavantaja dönüşmesi dedikleri, gençlik kesimlerinin sömürü ve talan koşulları karşısında taşıdıkları mücadele dinamiğidir. Bunu onlar da biliyor ve korkuyorlar! Artık bizim de kendi gücümüze güvenmemiz ve geleceğimize sahip çıkmamız gerekiyor!

Sonuç olarak

Meslek liseleri hâlihazırda ucuz emek sömürüsünün yoğun olarak sürdüğü, bu okullarda okuyan öğrenci gençliğin, ağır sömürü çarkları altında ezildiği ve geleceksizlik gerçeğinin yalın bir biçimde görüldüğü alanlardır. Sermaye iktidarının bugün bu alanlara gözünü dikmiş olmasının arka planında ise temelde meslek liselerinin halen piyasanın ihtiyaçları ile dört dörtlük bütünleşen bir formda eğitim vermiyor oluşu yatmaktadır. Bu ne demektir? Örneğin sektörlerdeki ihtiyaçlar ölçüsünde mesleki eğitim kurumu açılmalı, bu ihtiyaçlar çerçevesinde kontenjan verilmelidir. Zira sermaye gruplarının temel ihtiyacı vasıflı işgücüdür. Bugün vasıflı işgücü yetersizliği üretimde maliyeti yükseltmektedir. Bunun kendisi de meslek liselerinde “kalifiye işgücü üretimini” daha seri bir biçimde sürdürmeyi zorunlu kılmaktadır. İşte bu yüzden KOÇ şirketler grubu, kendi saltanatlarının sürekliliği açısından meslek liselerini memleket meselesi ilan etmişlerdir. Yakın zamanda başka sermaye grupları da çıkıp “KOÇ’un kampanyasını destekliyoruz. Biz de şu kadar çocuğa burs veriyoruz” derlerse şaşkırtıcı olmayacaktır. Çünkü, kendi işçisini belirlemek, küçüklükten yetiştirmek, minnet duymasını sağlamak, başkaldırının önünü kesmek, sınıf düşmanları için anlamlı bir imkan olarak görülmektedir.

Milli Eğitim Şûrası toplandı...

Kimin için, kimin sorunlarına dair?

Milli Eğitim Şûrası, düzen cephesinden ülkemizde eğitim alanına dair perspektiflerin ve tartışmaların sunulduğu bir toplantıdır. Bu açıdan bu platformun işi yeni dönem için kendi çıkarlarını belirlemek ve göz boyayacak nutuklar atmaktır. Bu seneki Şura'ya ise düzenin temsilcisi olan hükümet damgasını vurdu. Çünkü seçimler yaklaşıyor ve bu durum artık kitlelerin gözünde bir umut olmaktan çıkmış olan koltuk sevdalılarını düşündürüyor. Milli Eğitim Şûrası başlarken seçilen konular bile bu yazıyı oluşturmak için yeterliydi. Zorunlu eğitimin ayrılması, kuran kurslarının düzenlenmesi, imam-hatip mezunlarının katsayı sorunu, din dersinin sayısı vb. konularda açıkça dinci gericiliğin temel söylemlerinin seçilmesi aslında rastlantı değildir. Din istismarı ile iktidara gelen bir hükümet bunu devam ettirmek zorundadır. Bugün yaşananlar da aslında bundan başka bir şey değildir.

Aslında Şûra'da tartışılan konular yeni de değildir. Sermayenin bu dönemde temsilcisi AKP, iktidar olduğu dönemin başından beri sıkıştıkça bu konuları tartıştırmakta ve projeler hazırlamaktadır. Fakat düzen dini inancı her zaman için kendi çıkarlarına göre kullanır. Bu açıdan hiçbir düzen içi siyasi akım sermaye sınıfının çizdiği sınırları aşamaz. AKP de aslında bu sınırları zorluyor gözükmek için işçi ve emekçi kitleleri etkilemeye çalışıyor. Zaten bugüne kadar ortaya atılan tüm fikirlerini bir süre sonra "askıya" almıştır.

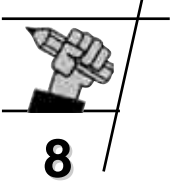
Milli Eğitim Şûrası'nı da bu bilinçle okumak gerekir. Şûra'nın başından sonuna kadar hakim olan gerici dinci bakış, eğitime dair her şeyi kenara koyup kendi ihtiyaçlarını tartışmıştır. Özellikle alınan kararlar arasında meslek liselerinin katsayı sorunu önemli bir yerde durmaktadır. Çünkü bu sorununun biz de karşındayız. Fakat hem amaç olarak hem de sınırları açısından aramızda doğal olarak bir uçurum bulunmaktadır. Biz, sadece katsayı farkını kaldırarak ÖSS eşitsizliğinin ortadan kalkmayacağını, ancak bunun atılması gereken bir adım olduğunu söylüyoruz. Onlarsa hem meslek liseli tabanlarına oynayıp hem de ÖSS'nin çürümüş yanını tekrar güçlendirmek istiyorlar. Ama oyunları bu sefer çabuk söndü. Düzenin daha çok meslek liseli istediği bir dönemde meslek liseli gençliğe

üniversite kapısı açılmasını kabul ettiremediler. Çünkü TÜSİAD'ın her fırsatta dillendirdiği gibi bu ülkede vasıflı işçi sıkıntısı var. Meslek liselilerin geleceğini vasıflı işçi olarak çizenler böyle bir adımın atılmasına seyirci kalamazdı. İlk önce medya aracılığıyla topa tutulan AKP daha sonra devlet kanalları ile iddialarını yutmak zorunda kaldı.

Bizim burada bazı noktaların altını çizmemiz gerekiyor. Çünkü benzer olaylar karşısında liseli arkadaşlarımız da AKP eleştirisine sıkışan tartışmalar yapabiliyor. Böylece sözde laiklik savunuculuğu yapan ordu kanadı istenmeden de olsa desteklenmiş oluyor. Bize düşen görev, liseli gençliğe bu tartışmaların sermaye sınıfının baskı ve sömürü düzeninin devamı için yapıldığını ve bir ayırım olmadan tüm akımların düzen için çalıştığını anlatmaktır.

Biz liseli gençlik üzerinden kendi pis çıkar hesaplarını yapanlara yanıt vermek zorundayız. Geleceğimizi bir kalem oynamasıyla değiştirenlerin karşısında söyleyecek birkaç sözümüz var. Biz liseli gençlik birlik olup mücadele ile geleceğimizi kazanacağız. Sermaye düzeni içindeki ayrışmalara artık kanmıyoruz. Gelecek ellerimizde ve biz kendi kaderimizi kendimiz yazacağız. Oynanan bu tiyatro artık seyircisizdir. Çünkü biz artık sahnedeyiz.

Geleceğimize sahip çıkalım!..

Yol her zaman görüldüğünden daha uzundur ve önünüze engeller çıkacaktır. Belki anlam bile veremeyeceğiniz şeylerdir onlar. Fakat anlamı çok basittir; saldırıdır bunlar gençliğe, geleceğe ve çocuklara...

Biz liseliler olarak umut dolu yarınlar, özgür bir gelecek için çıktık yola. Gençlik üzerindeki baskıların kalkması için ve eğitimde fırsat eşitsizliğinin olmadığı bir eğitim anlayışı isteyerek girdik mücadeleye. Bizler düzenin saldırıları karşısında sessiz kalamayız.

Yeni bir dönemin içinde olan bizler yeni bir sınav sistemi ile karşı karşıyayız. Değişen tek şey ise geleceksizliğin biraz daha artması ve eğitimde fırsat eşitsizliğinin daha da körüklenmesidir. ÖSS’de, bizim deyimimizle Öğrenci Sömürü Sınavı’nda, seçenekli soruların yanında klasik soru diye tabir edilen soruları koymaya hazırlanırlar. İlk olarak K. Kıbrıs’ı pilot bölge olarak seçen YÖK bu sistemi burada uygulayacak.

Bizler faşist, gerici, yoz kültürün ürünü olan bu eğitim sisteminde uygulanan saldırılara ve oynanan oyunlara izin vermemeliyiz. Bizlerin başına geçenler ‘eğitimde reform yaptık’ diyerek övünüyorlar. Fakat liseli gençlik nasıl bir cenderenin ortasında olduğunu, geleceksizliğe nasıl bir adım daha yaklaştığını bilmiyor. İşte tam burada başlıyor bizlerin görevi. Onlara gerçekleri anlatmalıyız. Bu sistemin eğitimde fırsat eşitsizliğine yol açtığını, gençleri kişisiz hale getirdiğini, yavaş yavaş insani değerleri kaybettirdiğini, yozlaştırdığını, yabancılaştırdığını, bencilleştirdiğini onlara anlatmalı ve göstermeliyiz.

Bizlerin geleceklere üzerinden oynanan oyunlarla patronların cepleri doluyor ve biz bunlara dur diyene kadar da dolmaya devam edecek!

Eğitim alanındaki saldırıların amacı aynı zamanda öğrencilerin sosyal hayattan, çevreden, güncel sorunlardan, genel sorunlardan, ailesinden, arkadaşlarından, bir nevi hayattan koparılmasıdır. Gençliğin birbirine karşı yabancılaşması istenmekte, sorgulamayan, düşünmeyen, sormayan, öğrenmeyen bir gençlik kitlesi yaratılmaya çalışılmaktadır. Liselerimizde bu tür oyunlara izin vermemeliyiz.

Öğrenci Sömürü Sınavı, faşist, gerici, anti bilimsel bir eğitimin uygulayıcısı sermaye düzeni tarafından

dayatılmaktadır. Öğrenciler liselerde aynı düzeyde bir eğitim almadıkları halde aynı sınava girmektedirler. Aslında suçlu biziz. Susarak, susturularak ve yaşanan haksızlıklara ses çıkarmayarak bu saldırıların kolayca hayat bulmasına katkı sunuyoruz. Oysa gençliğin üzerinde öyle bir dinamizm var ki, bu sermaye düzenini her zaman korkutmuştur ve korkutmaktadır.

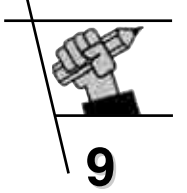
Her yeni hükümet döneminde sermaye düzeninin uşakları eğitim alanında sözde “reform” yaparak göz boyamaya çalışmaktadır. Bizler ise bunu izlemekteyiz. İzlemeyelim, izlenmesine izin vermeyelim. Bizler diplomalı işsizler kervanına katılmayalım. ÖSS’nin geleceksizliğe açılan bir yol olduğunu unutmayalım.

Düzenin gençliği yozlaştırma, yabancılaştırma, bencilleştirme, köreltme politikalarına ortak olmayarak, tek çözüm yolunun mücadele etmek olduğunu unutmayarak, biz de mücadelede yerimizi alalım. Tüm liseli gençliği Ankara Liselilerin Sesi olarak mücadeleye, sorunlarına sahip çıkmaya çağırıyoruz. Gücümüzü birleştirdiğimizde geleceğimizin de ellerimizde olduğunu göreceksiniz.

**Ticari eğitime karşı mücadeleye!
ÖSS’ye karşı tek seçenek mücadele !**

Ankara Liselilerin Sesi

Kameralara değil, eğitime bütçe!

Gülümseyin, izleniyorsunuz!

Geçen senelerden hatırlarsınız, Türkiye'ye yeni bir sistem getirildi: MOBESE! Açılımını her ne kadar çoğu kişi bilmese de ne anlama geldiğini biliyoruzdur. Reklamını o kadar çok yaptılar, o kadar çok övdüler ki bu sistemi, pek çok haberde buna yer veriyorlardı.

Evet , özellikle merkezi yerlerin birçok noktasına yerleştirilen kameralardan söz ediyoruz. Taksim, Mecidiyeköy, Beyazıt, Eminönü, Gazi Mahallesi, Kadıköy, Beşiktaş bu noktalardan sadece bir kaçı. Sözde güvenlik için yerleştirilen bu kameraların şu ana kadar kullanıldığı tek alan, devrimci faaliyeti engellemek oldu.

Bu sistem için milyon dolarları bulan para bütçeden ayrılarak buna harcandı. İşçilere, emekçilere emeğinin karşılığını verecek para bulamayan, çalışanların hakkı olan zam istendiğinde hep İMF'ye olan borcunu dile getiren, para olmadığı için köprü, yol bakımı yapmayıp insanların ölümüne yol açan kapitalist sistem sözde can sağlığımıza karşı tehdit oluşturan öğelere karşı önlem almak amacıyla MOBESE'ye harcadıkları parayı göz kırpmadan bütçeden verebiliyor.

Sermayeye işbirliğinde sınır tanımayan okul müdürleri ise büyüklerinin yolundan ilerlemeye devam ediyor. Bir gün okula gittiğinizde sizin de karşılaşabileceğiniz güvenlik kameraları, liselerde hatta ilkokullarda yaygın olarak kullanılmaya başlandı.

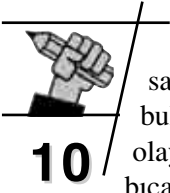
Eğitim Sen'in bu yıl yaptığı bir araştırmaya göre; Türkiye'de 8 bin 325 okulda ikili, 17 bin 636 okulda ise birleştirilmiş sınıflarda eğitim verilmektedir. Bu okullarda öğrenim gören öğrenci sayısı yaklaşık 7 milyondur. Şehirlerde okulların yaklaşık 2/3'ü ikili eğitim yapmaktadır. Öğrencilerin 24 kişilik sınıflarda eğitim görebilmesi için 145 bin yeni derslik yapılması gerekmektedir.

Bunun yanında bütçeden eğitime ayrılan pay, eğitimin sisteminin zorunlu ihtiyaçlarını karşılamaya bile yetmemekte, pek çok okulun zorunlu ihtiyaçları, özellikle kayıt dönemlerinde, öğrenci velilerinden çeşitli adlar altında toplanan paralarla karşılanmaktadır. Milli Eğitim Bakanlığı her öğretim yılında, eğitimin ekonomik yükünün tümünü velilerin omuzuna yıkmaktadır.

Eğitim Sen'in bahsettiği çeşitli adlar altında toplanan paraların başında okula yazılırken alınan ve 50 milyon ile 1 milyar arası değişen kayıt parası geliyor. Sonrası aidat parası, fotokopi parası, spor parası, karne parası, bazı okullarda sıra parası şeklinde sürüp gidiyor. Müdür bunlara hademelerin parası, kantin görevlilerin parası, okula alınacak sinevizyon makinesinin parası, badana parası, okulun elektrik, su, kömür parası gibi birçok masrafı eklediğinde, okuduğumuz 4 sene boyunca milyarlarca parayı çoğu kez Milli Eğitim Bakanı'nın, okul müdürünün cebine gönderiyoruz. Bunların dışındaki okul formasının parası, defter, kalem, silgi, çanta, servis parası derken insanın para vermekten başı dönüyor. Tabii asgari ücretle geçinen bir işçi ailesini düşündüğümüzde, bu masrafı karşılayamayıp çocuklarını okula gönderemiyorlar. Bir de bunlara sene sonunda ÖSS masrafı eklenince, durum içinden çıkılmaz bir hal alıyor.

Yine Eğitim Sen'in yaptığı bir araştırmaya göre 2006-2007 yılında ilköğretim 1. ve lise 1. sınıfa kayıt yaptıran öğrenci velilerinin devlet okuluna yapacağı ortalama harcama 2.258 YTL yani 2 milyar 258 milyon. 2005 yılında ÖSS'ye hazırlık için harcanan para ise kişi başına 1.860 dolara denk gelmektedir.

Bizden toplanan bu paralara son dönemde bir de kamera parası eklendi. Okulda güvenliğini sağlamak isteyenler(!) bu kez koridorların her köşesine “güvenlik” kamerası yerleştirdi. Okulda bulunduğumuz her saniye bizi gözetlemeye başladılar. Fakat çok ilginçtir, bu sene okullardaki şiddet olayları daha da arttı. Okullarda uyuşturucu kullanımı engellenemedi, koridor kavgaları, okul ölü bıçaklanmaları son bulmadı.

Kameraların okullara konulmasının tek sebebi, tıpkı MOBESE’lerde olduğu gibi devrimci faaliyeti engellemektir. Disiplin yönetmeliklerindeki maddelerin amacı neyse koridorlarda bizi izleyen kameraların da amacı odur.

Bugün bizleri 60 kişilik sınıflara tıkanlar, bunu ortadan kaldırmak için bütçe yok diyenler, kameralara milyarları ayırmaktadır. Okul müdürlerinin okul masrafları için bütçe istemelerine karşın Milli Eğitim Bakanı Hüseyin Çelik “Bütçe olsa annem de yapardı.” demektedir. Okul müdürleriyle adeta dalga geçen Çelik eğitimin iyiye gitmesi için ellerinden gelen her şeyi yapacaklarını söylemektedir, ama yaptığı tek şey kendi cebini doldurmak için bizlerden para toplamaktır.

Sermaye devletinin okullardaki bu kamera çılgınlığına karşın bu paranın eğitime ayrılması gerektiğini vurgulamalıyız. Bugün bu parayı bütçeden sağlayanlar gelecekte bunu da bizlerden alacaklardır. Bu gereksiz harcamalara ve birilerinin bizi gözetlemesine karşı çıkmalı, bütçeden eğitime gerekli payın ayrılması istemini eğitim hakkını engelleyenlerin yüzlerine haykırmalıyız.

T. Karanfil

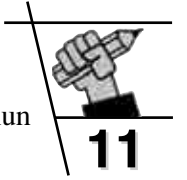
Karşıyaka Anadolu Dükkanı ve ticari eğitim gerçeği!

Bugün eğitim sistemimiz her düzeyde korkunç bir çürüme ve çürütme içinde. Bu kendi içinde soyut bir iddia değil, tam tersine biz işçi ve emekçi çocuklarının günün her saatinde ve her yerde yaşadığımız somut bir gerçeklik. Gerek okullarımızda gerek dershanelerimizde tüm hayatımızı saran bir ticari eğitim gerçeği var. Bu gerçek her ne kadar bizlerden saklanmaya çalışılsa da, olduğu yerde durmakla kalmıyor, geleceğimizi de karartıyor. Ama en önemlisi, eğitimdeki bu değişim ve dönüşümlerin dünyadaki neo-liberal dönüşümden ayrı

düşünülemeyeceği. Yani tüm dünyada, yaşanan sosyal hakların ticari dönüşümü ile yerleştirilmeye çalışılan “paran yoksa okuma” anlayışı daha da belirginleşiyor.

Eğitimi desteklemek(!) amacıyla “haydi kızlar okula kampanya”ları başlatılıyor. Yöneten sınıflar bu konuda ne kadar hayırsever ve ellerinin açık olduğunu gösteriyor. Bizlere ballandıra ballandıra anlattıkları eğitime destek kampanyaları aslında hiç de hayırseverliklerinin bir ürünü değil. Tam tersine bu kampanyalar bizleri dükkandan margarin yağ alır gibi eğitim alacağımız günlere götüren kampanyalar. Belki tüm bunlar ilk bakışta ters gibi gelebilir ama bugün “eğitime %100 destek” kampanyalarıyla parası olmayanın okuyamayacağı özel kolejler yaptıran hayırsever para babalarının ayağına kırmızı halılar seriliyor. Özel okul yaptırılması için 20 bin dönüme kadar ücretsiz arazi verilmesi, vergiden düşme, elektrik su harcamalarında devlet yardımı, %8 olan KDV’lerinin yarı yarıya düşürülmesi ve benzeri yeni uygulamalar devletin biz parasız devlet okulunda okuyanlara olmasa da özel okullara ne kadar cömert davrandığını ortaya koyuyor. Hangi eğitimi nasıl desteklediklerini gün gibi ortaya koyuyor. Bunlarla yetinmeyenler, üstüne üstlük özel okullar yasa tasarısıyla eğitimin parasız olması gereken bir hak olduğunun altını oymaya çalışıyorlar. Hükümetin kendi “programıyla” anlatmak gerekirse, amaçlananın “%1.9 olan özel okulların payını kısa zamanda %10’a çıkarmak” olduğu çok daha rahat anlaşılır.

Şimdi geliyoruz madalyonun öbür yüzüne. Türkiye’de çalışan veya çalışmayan emekçi sınıflar milyonlardan oluşuyor. Gerçek işsizler ordusunun 15 milyonun üzerinde olduğu tahmin ediliyor, bunlara kazandığı para hayatta kalabileceği kadar yiyecek almaya ancak yeten milyonları da eklersek, ticari eğitim gerçeğinin ve devletin bir hak olan “parasız” eğitimden elini çekmesinin nasıl bir felaket yaratacağını görürüz. Evine ekmek alamayan babadan

oğlunu özel okulda okutması istenirken, gazetelerin kapaklarında görmeye alıştığımız mendil satarak okuyan küçük kızların da artık mendil satması okuyabilmesine çare olmayacak. İşte bugünden biz liseli gençler güçlerimizi birleştirip mücadele etmezsek yarın çocuklarımıza böyle bir ülke bırakacağız.

Şimdi gelelim devlet okullarına; yani benim, senin gittiğin okula. Bugün örnek olabilmesi açısından ticari eğitim maratonunu önde götüren kendi okulumu örnek verebilirim. Daha dün kadar bir tek girişte zorunlu “bağış” toplanan okulumuzda bu haraçlara tepkisiz kalınması sonucu her gün yenisi eklendi ve ekleniyor. Zaten fotokopi, dönem sonu, spor paraları çoğumuzun okullarında toplanıyor. Ama idareimiz hızını alamamış ki “dükkanının” kârını arttırma derdinde. Üstelik öğrencilere dağıtılan gelir-gider (giderin gelirden daha fazla olduğu üstünde kocaman harflerle belirtilmiş) tablolarından sonra içinde okul aile birliği imzalı “zorunlu bağış” zarfları dağıttı. Altta en az 50 milyonun zarfın içine koyulması talep ediliyor ve ilk kez zarflar öğrencinin adına ve geri bildiri zorunlu dağıtılıyor. Geçen senelerde ayda yılda bir verilen fotokopi paraları 2-3 haftada bir 5 milyon lira olarak otomatikçe bağlanmış durumda ve her sınıfın idarede “fotokopi borcu” listesi var. Yani bir eğitim kurumunda olması gerekenden başka her şey var. Bir başka örnek; daha okula kayıt sırasında yazılılarımız için verdiğimiz kağıtlar bile bu sene tanesi 50 binden satılmaya başladı. Okulun her yanı öylesine piyasaya açılmış durumda ki, okulun duvarlarını onlarca dershanenin reklamı süslüyor; tabii ki parayla! Hafta sonları spor salonu

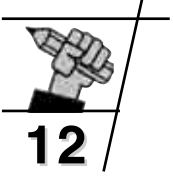
dışarıya kiralanıyor! Böylece artık iyiden iyiye devletin bakmakla zorunlu olduğu okuluna, devletten başka herkes bakıyor. Bunun gibi onlarcasını ekleyebileceğimiz okulumuz gerçeği ve onun şahsında tüm ticari dönüşümlerden bağımsız olmayan biz emekçi çocuklarının okuduğu liseler, eğitim sisteminin geleceğine, bizlerin ise geleceksizliğine ışık tutuyor.

İşte bir yanda devletin bin bir türlü harcamalarla açtırdığı özel okullar, bir yanda kendi öğrencisine bir tek kağıt parasını bile veremeyecek duruma gelmiş bizim okullarımız. Bir yanda mendil satarak okuyanlar, bir tarafta devletin özel okullar kanunuyla kolejlerde ücretsiz okutacağı 10 bin şanslı çocuk. Yani onların kampanyaları ve eğitime destek alkışları eşliğinde her geçen gün geleceğimiz karartılıyor. Ticari eğitim sisteminde okuyamamış veya güç bela okuyabilmiş, ama hepsinin de ortak kaderi olan liseli-üniversiteli işçi ve işsizler ordusu içinde yerini almamız bekleniyor.

Ancak ne zamanki çocukları Amerikan kolejlerinde okuyan para babalarına geleceğimizle oynattırmayacağımızı haykırır ve örgütlü mücadeleyi yükseltirsek, o zaman bu çürümüş eğitim sistemi ve onu yaratan kapitalist sistemi yıkılır ve çocuklarımızın okumak için ağır bedel ödemedikleri ve yarına güvenle bakabildikleri bir düzen gelir. Bu düzende, eğitimden sağlığa bir avuç asalağın egemenliği kalkar ve tüm eğitim, sağlık vb. hizmetler zenginlerin kârı için değil, toplum için üretilir.

Karşıyaka Anadolu Lisesi'nden bir Liselilerin Sesi okuru

Beyinlerimiz sizlerin oyun alanı değildir!

Aklımızın ve düşlerimizin olması uluslararası zenginlere, para babalarına ve hükümetteki takkeli burjuvalara bizlerin üzerinde istedikleri gibi oynama hakkını vermiyor. Yıllar yılı ÖSS, ÖYS, ÖSYS, YDS, LGS, OKS gibi bin bir türlü sınavla bizim düşünme ve sorgulama yeteneğimizi 5 şıkka indirmeye ve gelecek umutlarımızı karartmaya çalışanlar bunlarla da yetinmiyor, artık daha eğitilmiş, daha çok dil bilen ama daha da az sayıda insan istiyorlar. Yani bizlerin yaşamında pratik yararlar sağlaması ve yeni kültürleri tanımamızda bir araç olan yabancı dil, günden güne bizleri elemek için daha ince delikli bir elek halini alıyor. Yani daha kalifiye öğrenci ve daha fazla yabancı dil bilen daha fazla işsiz!

Konuyu biraz daha açalım. Geçenlerde Pekin’de bulunan Milli Eğitim Bakanı Hüseyin Çelik, Türkiye’de pilot uygulama olarak bazı liselerde Çince okutulacağını, bunun müfredatının hazırlandığını açıkladı. Üstelik bunu da “*Türkiye artık sadece küreselleşen dünyanın yönetilen ve yönlendirilen bir nesnesi değildir. Türkiye artık yöneten ve yönlendiren iradenin parçasıdır*” diyerek açıkladı. Bu sözler ne anlama geliyordu? Yönetilen ve yönlendirilen değil ama yöneten ve yönlendiren olmak... Bu çok açıkça Türkiyeli işçi ve emekçilerin evine ekmek götüremeyecek duruma gelmesine rağmen, Türkiyeli patron sınıfların artık güçlendiğine ve biz üretenlerin çocuklarının beyninin kendi kâr ve çıkarları için kullanacaklarına işaret ediyordu. Yani “yöneten”, emekçi sınıfların üzerinde diktatörlük kurmuş ve onları iliklerine kadar sömüren burjuvazi(zengin sınıflar) onların çocuklarını da “yönlendir”meye, pırl pırl beyinlerini kendi kâr hırsları için savaş alanına döndürmeye işaret ediyordu. Daha önce İngilizce (tüm liselerde zorunlu), Almanca (Anadolu liselerinde İngilizce’yle birlikte zorunlu), Fransızca (Anadolu liseleri ve liselerin bir bölümünde) gibi dünyanın diğer emperyalist ülkelerinin dilleri yetmiyormuş gibi Çince de öğretecekler.

Aslında yine Çelik’in sözleri kendi kendini ele veriyor. “Çince’yi çok iyi bilen uzmanlarımız olması gerekiyor” diyen Çelik, 1000 Öğrenci Projesi çerçevesinde Çin’e de öğrenci göndermek istediklerini söylüyor. Ama hemen ardından “en az 15-20 Çince bilen uzman” gerektiğini söylüyor. Yani her yıl bin

öğrenciye bu dil öğretilecek ve bunun %1.5’i yeterli olacak. İşte sorun burada kilitleniyor.

Bunun dışında Avrupa Birliği yolunda yapılması gereken neyse onu yaptıklarını ifade eden Çelik, bizlere “alın-görün-aklınız başınıza gelsin” denklemiyle Filipinler eğitim sistemini gösteriyor. Yeri geldiğinde bizleri eğitim sistemi kısmen en gelişmiş ülkelerle karşılaştırırken, bu konuda nedense eğitimi dibe vurmuş bir ülke olan Filipinler’i örnek gösteriyor. Milli Eğitim Bakanlığı’nın 2007 yılı bütçesinin 21 milyar YTL ile, yani yaklaşık 17 milyar dolarla birinci sırada olduğunu söylüyor ve 84 milyonluk nüfusa sahip, ilköğretimde 20 milyon öğrencisi bulunan Filipinlerin eğitim bütçesinin 2,8 milyar ABD Doları düzeyinde olduğunu ekliyor. İlk bakışta çok pırıltılı gelen bu sözler aslında bir palavra yığından ibaret. Birincisi, Türkiye son yıllarda eğitime diye ayırdığı bütçenin çoğunu özel okullara ve ticari eğitimi teşvike ayırıyor. Özel okulların ardı ardına düşen KDV’leri, devlet destekleri, elektrik-sularının ucuzlaması, özel okul yaptıracak şahsa temin edilen ücretsiz devlet arazileri ve özel okullar yasa tasarısıyla 10.000 öğrencinin özel okullarda devlet desteğiyle okutulması bunu gösteriyor. Ki en düşüğünün yıllık ücretinin 10 milyardan başladığı düşünülürse... Kısacası bugün bir avuç şanslı çocuğa olağanüstü imkanlar sağlamaktan ibaret olan eğitim bütçesinin bizlerin okullarına hiç uğramadığını rahatlıkla görebiliriz. Yine Eğitim Sen’in verilerinden devletin okuluna aylık ortalama 105 milyon verdiğini öğrenebiliriz.

İşte bu konu birbirine dolaysız onlarca bağla bağlı. Yani artık ticari eğitimin devletçe desteklenmesiyle gerek bilgi gerek sahip olunan yabancı dil bizim geleceğimiz için değil bir avuç sömürücünün sermayesini daha da büyütebilmesi içindir. Gerek Türkiye’de ki özel okul sahibi holdingler gerek Çin’de iş yapan patron sınıfı için... İşte bu yüzden bizim yapabileceğimiz tek şey beyinlerimizin onların oyun alanları olmadığını onların suratlarına haykırarak mücadeleye atılmak olmalıdır. Özgür bir gelecek, bilginin elenmek veya geleceksizlik için değil, refah düzeyi daha yüksek bir toplum için olması gerektiğini düşünen bizler tarafından kurulacak!

İzmir’den bir Liselilerin Sesi okuru

Sermaye devletinin bakanının "pratik çözüm"ü paralı eğitim!

Milli Eğitim Bakanı Hüseyin Çelik , Zübeyde Hanım Öğretmen Evi'nde düzenlenen "Anadolu öğretmen liseleri yöneticilerine yönelik eğitim yönetimi" seminerinde bir konuşma yaptı. Bakan Çelik okul yöneticilerinin pratik çözümler bulması gerektiğini söyledi. Çelik; "*Müdür bey bu ne rezillik? diye soruyorum. 'Bakan Bey ödenek gelmedi' diyor, 'Ödenek gönderdiğim zaman annem de yapar bu işi'*" diye konuştu. Ardından, "kamu ve toplum menfaatine, devlet ve milletin yararına olanı mevzuata aşırı aykırılık olmayan pratik çözümlerimizin olması lazım. Becerikli insan çözüm, beceriksiz insan mazeret üretir. Mazeret değil çözüm üretmemiz, çözümün bir parçası olmamız lazım" diyerek sözlerine devam etti.

Eğitimin ticarileştirilmesi ve eğitim kurumlarının özelleştirilmesi saldırılarının en yoğun yaşandığı bu dönemde devlet okullarına bütçe ayırmak elbette özelleştirme furiasının önünde engel teşkil edecektir. Milli Eğitim Bakanı Hüseyin Çelik ve kapitalist sömürü düzeninin diğer savunucuları bu zihniyetle hareket ediyorlar, devlet okullarına verilen bütçeyi her yıl biraz daha budarken özel okulların birbir yolla öni açılıyor. Çelik üstüne basa basa "mazeret değil çözüm üretmemiz, çözümün bir parçası olmamız lazım" derken aslında haksız da sayılmaz.

Bu "sayın" bakanı tanımak için biraz gerilere gidelim.

Geçtiğimiz ÖSS öncesi bir "reform"a imza atarak ÖSS süresini 180 dakikadan 195 dakikaya çıkartmış ve sınav sırasında tuvalete gitme izni vermişti. Yine aynı "sayın" bakanın görev süresince din öğretmenleri felsefe derslerine girmiş, din dersi saatleri arttırılmış ve zorunlu hale getirilmiş, Gepetto Usta Galip dede olmuş, Pinokyo da dualar etmişti. Yaptığı yenilikler ve müdahaleler ile çözümün bir parçası olan "sayın" bakan, kendisinin ender bulunan insanlardan olduğunu düşündüğü için olsa gerek, kaybolma tehlikesine karşı çorabına Milli Eğitim Bakanı Hüseyin Çelik yazdırmıştı. "Sayın" bakanın marifetlerini anlatmaya sanırsız bu yazı yeterli olmayacaktır. Son olarak "bütçe olsa annem de yapar bu işi" diyen bakan Çelik, sorunlarını anlatan çiftçiye "ananı da al git" diyen başbakanı hatırlattı bizlere.

Tabii ki okullara ödenek gönderilmemeliydi. Devlet özel okullara kaynak sağlarken, eğitimin tabanını özel okullara kaydırmayı amaçlarken, elbette okullara ödenek göndermek gereksiz olacaktı. Nitekim AKP hükümeti eğitimin ticarileştirilmesi ve her alanda özelleştirme saldırılarının hat safhaya çıktığı bir dönem oldu. Ancak bizler biliyoruz ki düzenin diğer partileri de kapitalist çarkın içinde işçileri, emekçileri ve gençleri sömürecek. Belki politikalarını hayata geçirirken ufak tefek farklılıklar olacak fakat sonuç pek farklı olmayacaktı. Bundan önce de olmamıştı zaten.

Bu gerçeklik bizlere mücadelenin gerekliliğini en yakıcı şekilde kanıtıyor. Sistemin sömürü mekanizması hızla çalışırken, bizler kurtuluşu kendi mücadele gücümüzde aramalıyız. Evet eğitim ticarileştiriliyor, evet özelleştirme saldırısı var, çünkü özel mülkiyet var. Sorunun bu denli açık konulduğu noktada çözüm de bir o kadar açıktır. Özel mülkiyetin olmadığı, insanın insan tarafından sömürülmediği bir dünya mümkün. Gelecek için, geleceğimiz için özgür-demokratik lise ve üniversite için, sosyalizm için mücadele etmeliyiz.

Sebebi yalnızca aile değil, baş gösterdiği yer yalnızca okullarımız değil!

Güç ve baskı uygulayarak insanların bedensel veya ruhsal açıdan zarar görmesine neden olan bireysel veya toplu hareketlerin tümüdür şiddet. Egemen çevrelerin statükocu anlayışları, tek tipleşmeyi dayatmalar, beyinsel olandan tutun da kılık kıyafete kadar her alanda maddi ve manevi zorun tüm unsurlarını devreye sokması, sosyo-ekonomik baskı unsurları, işsizlik ve daha birçok benzeri nedenler şiddeti oluşturan unsurlardır.

Evet, her gün onlarca şiddet haberi duyuyoruz. Çoğu tepkisiz karşılanırken medya özellikle okullardaki şiddeti günlerce gündeminden düşürmüyor. Egemenler tarafından şiddetin sorumlusu aile olarak gösteriliyor. Kendilerini temiz çıkartmanın bir yolunu bulmuşla, topu aileye atarak.

Genç beyinlerin yetiştiği, topluma kazandırıldığı ve kendilerini toplumun bir parçası olarak gördüğü yerlerdir eğitim kurumları. Bu kurumlar işlevlerini bu yönde sürdürmek ve bu amaçla gençlere toplumsal değerleri kazandırmakla yükümlüdürler. Bugün bu kurumların hangi amaca yönelik bireyler yetiştirdiği, yozlaşmanın baş etken olduğunu ayrıntılı anlatmaya gerek yok sanırım. Biz tekrar şiddete ve kaynaklarına dönelim.

Okullarda şiddet, yaşanan onca olaydan sonra meclisin gündemine de taşındı. Mecliste bulunan birkaç parti ortak bir önerge sundu. Okullarda şiddetin sebeplerini araştırmak için bir komisyon oluşturulmasını istediler ve şu verileri sundular. Kasım ayında yapılan bir araştırmaya göre 6 ayda 9 öğrenci öldü ve 47 öğrenci yaralandı. Tüm bunların sebepleri üzerine yorum yapan milletvekilleri arasında Milli Eğitim Müdürü Hüseyin Çelik de vardı. Açıklaması ise bizlerde gülümsemeye yol açtı: "Şiddet okulda ve evde başlıyor. Okullarda yaşanan ilk şiddet olaylarından sonra bir araştırma yaptık. Dünyadaki 13-19 yaş arası gençler itaatsizlik, başkaldırmak ve kendini kanıtlamak için şiddete başvuruyor. Evde annesinden, okulda öğretmeninden, gençliğinde bir gösteride polisten, askerde komutanından dayak yiyor. Sosyal hayatımızdan bunları ur gibi yok etmemiz gerekir." Okullarda şiddetin artmasını ergenlik çağındaki gençlerin itaatsizliğine bağlamak araştırma yapmayı gerektirmese gerek!

Şiddet bugün sadece okullarda değil yaşamın her alanında var. Ve bu şiddetin sebebini sadece aileye bağlamak

dar bir bakış açısının getirdiği hatalara düşmemize neden olur.

43 okulda 3 bin 483 lise ikinci sınıf öğrencisi üzerinde yapılan araştırmaya göre, en az bir kez başkasını yaralayan çocukların oranı %26'dır. Bu çocukların %39'u 12 yaşından önce yaralama olayına karıştığını söylüyor. Bıçak, çakı gibi kesici alet taşıyanların oranı ise %22,6'dır.

Öğrenciler birer cephanelik olmuş anlayacağınız. Peki, şiddet hangi koşullarda haklıdır veya değildir? Çoğunluğun şiddetle "şiddete" karşı çıktığı bir cevap alırız bu soruya yanıt olarak. Okullardaki şiddetin, sokaktaki tepkinin körükleyicilerine de biraz değinelim. Şiddetin kaynağı bir yeri işaret etmiyor sadece. Şu anda dünyada emperyalist bir paylaşım savaşı var. Demokrasi gibi "haklı" bir gerekçe ardına gizleniliyor. Irak'a girenler, İran'ı, Suriye'yi tehdit edenler namı arkasında tetiğin çekileceği korkusunu tüm dünyaya hissettirerek şiddetin en büyüğüne başlıyorlar. Bağımsızlık naraları havada uçuşurken, sistem kendine çoktan bir sağır şemsiye bulup altına gizlenmiş oluveriyor. Bu gizlenmenin faturası bir yerde işkence olup çıkıyor. Yani dünyada emperyalistler, evde anne baba sistemin polisliğini yapıyor kabaca. Niyetler farklı görünse de ikisi de aynı amaca hizmet ediyor.

Şiddeti sürekli üreten emperyalist-kapitalist sistemin kendisi. En küçük yaşlardan itibaren şiddet yerleşiyor hayatımıza. Yani sebebi yalnızca aile değil, baş gösterdiği yer yalnızca okullarımız değil!

Devrimci basına ve kurumlara saldıranlar, Fransa'da özgürlükten bahsedenlerdir. Bugün "eğitim parasızdır" diyenler okullarda para toplayanlardır. Okullarda şiddete çözüm arayanlar, bazı öğrencilerin okula satırlarla gelmesine göz yumanlardır. Okullardaki şiddete çözüm arayanlar, bugün Lübnan'a asker gönderenlerdir.

Fakat kapitalist sistem her ne yaparsa yapsın amacına ulaşamayacaktır. Ne insanları tamamen yozlaştırabilecek, ne sindirebilecek, ne de bu saldırılara karşı yükselecek olan mücadele ateşini söndürebilecektir. Şiddet karşısında yeşerecek olan mücadele hiçbir şekilde solmayacaktır.

“Güneşin Mevsimsiz Doğuşu”:

Bir yerel yayın deneyimi!

Bu sayımızda “Mücadele günlüğü”nü Eyüp Anadolu Lisesi’nde ortaya çıkan güncel bir deneyimin ürünlerinin paylaşımına ayırdık. Bu dönem bir yerel kültür-sanat yayın faaliyeti başlatmış olan Eyüp Anadolu Lisesi öğrencilerinin çıkarttığı “Güneşin Mevsimsiz Doğuşu” bülteninin giriş yazısını ve yine bültenen bir başka yazıyı sizlerle paylaşıyor, bu paylaşımın söz konusu deneyimi başka yerel çalışmalarımıza da taşıyabilmeye vesile olmasını diliyoruz. Eyüp’teki dostlarımıza ve yoldaşlarımıza da çalışmalarında başarılar diliyoruz.

Merhaba;

Yüreğimizdeki umut, gözlerimizdeki sevgi ile merhaba,

Yıllardır karşılaştığımız magazin ve gençlik dergilerinden biri değil elinizdeki. Sayfaları çevirdikçe, ünlülerin hayatları, oldukça popüler olmanın on altın kuralı gibi konularla karşılaşmayacaksınız. Ya da saçma sapan aşk sözleriyle süslenmiş sayfalar göremeyeceksiniz. Çünkü biz elinizdeki dergiyi bunları anlatmak için çıkarmadık. Ki zaten bunları okumak için yeni bir dergiye ihtiyaç duymanız da gereksiz olurdu. Dergi piyasası bu tarz yayınlara bünyesinde çok fazla yer veriyor. Ek olarak bir dergiye daha ihtiyaç olduğunu düşünmüyoruz.

Süregelen kültür anlayışı aslında bizi bu dergiyi çıkarmaya iten. Yeni çıkmış bir şarkıcının şarkısını bilmediğinizde, hangi ünlünün sırasıyla hangi insanla birlikte olduğunu bilmediğinizde kültürsüz olarak nitelendiriliyorsanız, bu noktada bir sorunun varlığını göstermektedir.

Bizler Eyüp Lisesi’nde okuyan öğrenciler olarak gençlerin ve öğrencilerin böyle bir kültür içinde yetişip, yozlaşmasını istemiyoruz. Bizler edebiyat tarihimizi bilmek, şiirler okumak, öyküler okumak ve yazmak istiyoruz. Düşüncelerini yazsın, yazıya döksün istiyor ve bu dergiyi bunun için çıkartıyoruz. Daha sonraki sayılarımızda bizlerin eserleriyle beraber sizlerden gelen eserler de yayınlamak istiyoruz.

Bir sonraki sayımızda görüşmek dileğiyle...
Umudumuz ve yüreğimizdeki sanat sevgisini yitirmemek dileğiyle...

(Güneşin Mevsimsiz Doğuşu bülteninden alınmıştır...)

Merhaba Aydede!

Yeni bir gün başlayacak değil mi? Sen gideceksin güneş gelecek. Peki, ben neden görmüyorum güneşi Aydede? Benim çocuk kalbim neden hissetmiyor güneşin sıcaklığını. Soğuk sis kaplamışken etrafımı işte bu çok zor Aydede.

İnsanlar savaşıyor Aydede, annelerimiz, babalarımız, küçük kardeşlerimiz yeni umutlar yeşertmek için mi? Bunca mücadele peki neden Aydede, bunca hüznün, bunca acı! Her gün çocuklar ölüyor Aydede. Her gün sis perdesiyle uyanıyor, zifiri bir karanlıkla tamamlıyoruz günü. Umudumuzu kaybetmemişiz henüz, merak etme. Barış uzak değil, değil mi Aydede? Bu kadar zor olmamalı güzel olanı uygulamak, güzel olanı görebilmek. Ben mi körüm yoksa savaşı yaratanlar mı? Yüreğim sızlıyor Aydede, acıyor kanıyor içten içe. Bu zifiri karanlık bitmeli Aydede...

İnsanlar birbirini sevmeli Aydede, acıdan çok sevinç gözyaşları akmalı çocukların yüreğine. Hiçbir acı onları mutsuz etmemeli. Her yıldız onların mutluluğu için parlamalı gökyüzünde, sevgi bütün kötülükleri yener Aydede, bütün kötülükleri yok eder. Bu zifiri karanlığı da yok etsin öyleyse.

Çocukları düşün Aydede, onları nasıl mutlu edebileceğini düşün. Sevgi ekelim dağ taş her yere, barış dağıt ulaşabildiğin her köşeye. Şimdi bir yıldız kayıyor arkada, bak gördün mü, gülümse kayan her yıldız, insanlık için mutluluk dile...

Hoşçakal Aydede!

(Güneşin Mevsimsiz Doğuşu bülteninden alınmıştır...)

Erdal Eren kavg

15 Aralık günü düzenlenen anma etkinliği ile Erdal Eren Haftası'nı sonlandırmış bulunuyoruz. 6 anma etkinliği ve iki eylemle ile sonlandırılan çalışma yoğun bir hazırlığın ifadesi oldu. Sefaköy, Kartal, Gülsuyu, GOP, Uğur Mumcu ve Kartal'da biri okul içerisinde, yaklaşık 250'yi aşkın kişinin katılım ile gerçekleştirilen etkinlikler geldiğimiz yeri göstermesi açısından önemliydi.

Anmaya çağrı çalışmaları ile güçlendirilen etkinlikler yerel çalışmalarımız için önemli bir sınav niteliği taşıyordu. Çünkü Erdal Eren Haftası her yerel çalışmamızın kendi planlamaları ile hazırlandı. Etkinlikler bu açıdan da bir başarının ifadesiydi. Uzun zamandır bulunduğumuz alanlarda güçlerimizi oturtmaya çalışıyoruz. İlk sonuçları 1 Mayıs alanında okul pankartları ile açığa çıkaran güçler, bu dönemin ilk adımını yerel anma etkinlikleri ile atmış bulunuyorlar. Her biri kendi içinde ve toplamda önemli sonuçlar yaratan etkinlikler kampanyamızın yeni dönemi öncesi anlamlı verilerdir.

Erdal Eren Haftası yürüttüğümüz kampanyadan ayrı planlanmıştı. Fakat en başından itibaren anma çalışmaları ile "Savaşa değil eğitime bütçe!" çalışması birbiriyle ortaklaştı. Bu da çalışma açısından bir olumluluğun ifadesidir.

Kampanya çalışmaları anmaları güçlendirirken, anmalar da kampanyaya güç katan bir rol oynamıştır. Bu sırf pratik planlamaların iç içe geçmesi ile değil, politik içerik olarak da geçerlidir. Erdal Eren Haftası liseli gençlik içerisinde devrimci mirasa dair bir vurgu ve devrimci mücadelenin geçmişten günümüze baş eğmezliği vurgusuna dayanıyordu. Bunu liseli gençlik içerisinde işlemeyi hedefliyordu anma planlamaları. Bu vurgunun güçlü işlenmesi kampanya çalışmalarına da yansımıştır. Aynı şekilde kampanya çalışmalarının güçlü araçlarıyla sürekli faaliyetin alanlara taşınması anmayı ve devrimci mücadeleyi güçlendirmektedir.

Anmaların sadece etkinliklere daralmamış olması da önemlidir. Tüm anma etkinlikleri yarattığı coşkulu hava ve verdiği mesajla çalışmalarımıza büyük deneyimler bırakmıştır. Bu planlamaların güçlülüğünü bundan sonraki çalışmalarımıza taşıyacağız.

Bugünden söyleyebileceğimiz net bir sonuç var. Erdal Eren'e yakışır bir çalışmadan alınımızın akıyla çıkmış bulunuyoruz. Dostun düşmanın önünde mücadele yeminimizi bir kez daha yineledik. Erdal Eren Haftasıyla çıtamızı biraz daha yükselttik. Şimdi önümüzde kampanyamızın çalışmaları var. Anmalardan aldığımız güçle çalışmalarımız büyüyerek sürecek.

İstanbul Liseli Gençlik Platformu

haftası örgütledi!

amızda yaşıyor!

Sefaköy İLGP: “Erdal Eren kavgamızda yaşıyor!”

Erdal Eren anma haftasının ilk etkinliğini 10 Aralık'ta Sefaköy İLGP gerçekleştirdi. “Erdal Eren'in hikayesi” isimli sinevizyon gösterimi ile başlayan etkinliğimiz, Erdal Eren şahsında bütün devrim şehitleri için yapılan saygı duruşuyla devam etti. Ardından bir arkadaşımız günün anlam ve önemine ilişkin bir konuşma yaptı. Konuşmada Erdal Eren'in özgeçmişi ve mücadelenin güncel önemi vurgulandı. Ardından bir arkadaşımız Nazım Hikmet'in “Güneşi İçenlerin Türküsü” adlı şiirini okudu. Daha sonra Sefaköy İLGP şiir grubu gitar eşliğinde bir sunum yaptı. Bir liseli arkadaşımız, kendisinin kaleme aldığı “17 yaşımız yaşıyor!” isimli tek kişilik bir tiyatro oyunu sahnelledi. Oldukça etkili olan oyunu herkes büyük bir coşkuyla alkışladı. Alkışlar, “Devrim şehitleri ölümsüzdür!” sloganıyla kesildi.

Daha sonra bir arkadaşımız gitarla müzik dinletisi sundu. “Büyü” parçasının da söylendiği dinleti oldukça ilgi gördü. Ardından bir İLGP'li “Erdal Eren'i anmak demek, mücadele etmek demektir. Bugün bu etkinlik Erdal Eren anması değil, Erdal Eren şahsında bir mücadele çağrısıdır” sözleriyle etkinlik sonrası yapılan basın açıklamasına çağrı yaptı. Marşların söylenmesinin ardından etkinlik sona erdi. 40 kişilik bir katılımı gerçekleştiren etkinlik coşkulu geçti.

Sefaköy İLGP'den basın açıklaması...

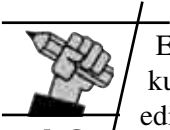
10 Aralık'ta gerçekleştirdiğimiz etkinliğin ardından Sefaköy PTT'ye doğru basın açıklaması yapmak üzere yürüyüşe geçtik. Pankartımız ve sloganlarımızla sokakları çınlattık. 25 kişiyle gerçekleşen basın açıklamamızda “Savaşa değil, eğitime bütçe!” şiarlı pankartımızı açtık. Basın açıklamamızda Erdal Eren'in ardılları olarak özgür, parasız lise, sınıfsız, sömürsüz dünya mücadelemizi büyüteceğimizi ifade ederek, kampanyamızı anlattık.

Çevrede ciddi bir ilgi yaratan basın açıklamamızda sık sık, “Erdal Eren kavgamızda yaşıyor” sloganları atıldı. Basın açıklamamızın etkisi büyük oldu. Daha sonra yaptığımız açıklamayı duyan insanlar, basın açıklamamızın içeriğine dair sorular yönelttiler.

Kartal İLGP: “Devrim şehitleri ölümsüzdür!”

Erdal Eren'in ölüm yıldönümü dolayısıyla bölgemizde bir anma etkinliği gerçekleştirdik. Bir lisede gerçekleştirdiğimiz anma etkinliğimiz oldukça coşkulu ve etkiliydi. Öncesinde bir hafta boyunca etkinliğe çağrı yaptık. Yaptığımız kuşlamalarla Erdal

Eren'i tanıtmaya çalıştık. Bir yandan da dergi kullanımını artırarak Erdal Eren'in niçin idam edildiğini anlattık. 13 Aralık günü öğle arasında yapılan kısa bir programla anmamıza başladık. Saygı duruşu, konuşma ve "Büyü" nün söylenmesi ile anmamızı sonlandırdık. Anmamıza 40 liseli katıldı. Lisenin içerisinde yönetimin tüm denetim mekanizmalarına karşın böyle bir anmayı gerçekleştirmiş olmanın haklı gururunu yaşıyoruz. Erdal Eren'e verdiğimiz mücadele sözünü O'nun ölüm yıldönümünde tutmuş olduk, bundan sonra da sözümüz söz! Artık mücadele alanlarında biz de varız!

Kartal'dan dersaneli İLGP'liler: "Mücadele bayrağı ellerimizde!"

Kartal'daki dersane öğrencileri olarak 13 Aralık günü saat 15.00'de bir anma gerçekleştirdik.

Eğitim Sen Kartal Şubesi'nde gerçekleşen anmada salona "Erdal Eren kavgamızda yaşıyor!" yazılı bir ozalit astık. Sinevizyon gösterimi ile başlayan etkinlik saygı duruşu ile devam etti. Bir yoldaşımız konuşma yaptı. Erdal Eren'i anmanın mücadeleyi yükseltmek olduğunu vurguladı. Daha sonra Hatice Bayraktar Lisesi'nden dostlarımızın hazırladığı tiyatro oyunu sahnelendi. Oyun uzun süre alkışlandı. Tiyatrodan sonra sahneye Koma Meyman çıktı. Coşkulu geçen etkinliğe 32 kişi katıldı. Bu anmayla Erdal Eren'in mücadelesini sürdüreceğimizi dosta düşmana bir kez daha gösterdik. Çalışmalarımız Erdal Eren'in mücadelecisi ruhuyla sürecek.

Gülsuyu'ndan İLGP'liler: "Erdal Eren ölümsüzdür!"

Gülsuyu İLGP olarak Erdal Eren'in 26. ölüm yıldönümünü 13 Aralık günü düzenlediğimiz bir etkinlikle gündemleştirdik. Yoğun çalışmalar sonucunda gerçekleştirdiğimiz etkinliğimize Erdal Eren şahsında bütün devrim şehitleri için saygı duruşu ile başladık.

Ardından Maltepe Ticaret Lisesi'nden bir yoldaşımız "Güneşi İçenlerin Türküsü" adlı şiiri okudu. Şiir dinletisinin ardından Ertuğrul Gazi Lisesi adına sunumu yapan yoldaş, günün anlamını vurgulayan bir konuşma yaptı. Daha sonra İLGP'li bir yoldaşın hazırladığı "17 yaşımız yaşıyor" adlı oyun sergilendi.

Oyunun ardından "Erdal Eren'in hikâyesi" isimli sinevizyon gösterimi yapıldı. Daha sonra Rezan Has Lisesi'nden bir İLGP'linin okuduğu şiirle etkinliğimize devam ettik. Etkinliğin finalini ise Grup Fırtına yaptı. Coşkulu marşlar ve türkülerle etkinliğimize selam veren Fırtına'nın son parçasını ise Kartal Endüstri Meslek Lisesi'nden bir İLGP'linin kendi çalıp

söylediği bir türkü oluşturdu.

33 kişinin katıldığı etkinliğimizle Erdal Eren'in mücadele bayrağını taşımanın gereğini yerine getirmiş olduk!

Gaziosmanpaşa İLGP: "Devrimci mirasa sahip çıkıyoruz!"

Erdal Eren'in ölüm yıldönümü nedeniyle 14 Aralık Perşembe günü Gaziosmanpaşa'da bir anma gerçekleştirdik.

Anma "*Kayıp tarihimizin gerçek kahramanları yaşıyor bu salonda, kayıp tarihimizin gerçek kahramanları, tarihi kanlarıyla yazanlar, kurşunları en önde karşılayanlar, idam sehpasına en önde çıkanlar...*" sözleriyle, Erdal Eren şahsında tüm devrim şehitleri adına bir dakikalık saygı duruşuyla başladı. Ardından dönem başından beri yürüttüğümüz kampanya ve Erdal Eren'i anmanın anlamı üzerine bir arkadaşımız konuşma yaptı. Konuşmada Erdal Eren'in hayatı, yargılama süreci, darağacına giderken gösterdiği tavır ve bugün bize bıraktığı miras anlatıldı. Bugün verilen mücadelenin Erdal Eren'i ölümsüzleştirmenin tek yolu olduğunun vurgulandığı konuşma, "Erdal Eren bize bizi hatırlatıyor" sözleriyle son buldu.

Etkinlik Erdal Eren'e yazılmış bir şiir ve bir arkadaşımızın hazırladığı "17 yaşımız hala yaşıyor" adlı oyun ile sürdü. Oyun salonda çok büyük etki yarattı ve coşkuyla alkışlandı.

"Erdal Eren'in hikâyesi" isimli sinevizyon gösteriminin ardından salonda "Devrim şehitleri ölümsüzdür" sloganı yankılandı. Slogan atarken arkadaşlarımızın gözlerindeki umut bütün salonu kaplamıştı.

Anma bir arkadaşımızın hazırladığı şiir dinletisinin ardından gerçekleştirilen müzik dinletisiyle sona erdi.

Etkinliğimiz 50 kişilik katılımı coşkulu bir atmosferde geçti.

Gaziosmanpaşa İLGP: “Erdal Eren’den aldığımız güçle geleceğimize sahip çıkıyoruz!”

14 Aralık’ta gerçekleştirdiğimiz etkinliğin ardından Gaziosmanpaşa Meydanı’nda bir basın açıklaması gerçekleştirdik. 25 kişiyle gerçekleşen basın açıklamamızda “Savaşa değil, eğitime bütçe!” şiarlı pankartımızı açtık. Basın açıklamamızda Erdal Eren’in ardılları olarak özgür, parasız lise, sınıfsız, sömürsüz dünya mücadelemizi büyüteceğimizi ifade ederek, kampanyamızı anlattık. Etrafımızda toplanan insanların sloganlarımıza ve basın açıklamamıza alkışlarıyla destek vermeleri bizi taciz etmeye çalışan sivil polisler iyi bir yanıt teşkil etti.

Erdal Eren’den aldığımız güçle mücadeleye devam edeceğimizi dosta düşmana bir kez daha haykırdık!

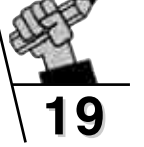
Uğur Mumcu İLGP: “ Erdal Eren son değil, kavgaya sürüyor!”

15 Aralık Cuma günü Kartal Uğur Mumcu Mahallesi’nde Erdal Eren’i anma etkinliği düzenledik. Etkinliğimiz sinevizyon gösterimi ile başladı. Teknik aksaklıklara rağmen sinevizyon gösterimi büyük etki yarattı. Sinevizyon sonrasında yapılan konuşma ile Erdal Eren’in devrimci kimliği ve devrim davasına olan ölümüne bağlılığı vurgulandı ve mücadeleye katılma çağrısı yapıldı.

Konuşmadan sonra Hatice Bayraktar Lisesi’nden dostlarımızın hazırladığı tiyatro gösterimi sık sık alkışlarla kesildi. Tiyatro topluluğu anmaya katılanları selamlarken uzun süre alkışlandı. Tiyatrodan sonra bir arkadaşımız İLGP’nin yürüttüğü kampanyayı ve anma etkinliği arasındaki ilişkiyi anlattı. 23 Aralık günü gerçekleştirilecek basın açıklamasına çağrı yaptı.

Koma Meyman da devrimci marş ve ezgileriyle etkinliğimizde yer aldı. Çav Bella ve Büyü’nün söylendiği dinleti oldukça coşkuluydu. Yaşanan tüm aksaklıklara rağmen anma programının tamamına coşku hakimdi. Anma etkinliğine yaklaşık 60 kişi katıldı.

Erdal Eren diğer illerde de etkinliklerle anıldı...

19

Ankara-Batıkent: “Erdal Eren’i unutmadık, unutturmayacağız!”

Liselilerin Sesi okurları olarak 13 Aralık günü Batıkent Eğitim Sen’de Erdal Eren’i anma etkinliği gerçekleştirdik. Batıkent’te Liselilerin Sesi okurları olarak bir anma etkinliği yapma kararı aldık. Bu çerçevede Erdal Eren’in mücadelesini anlattığımız bildirileri arkadaşlarımıza ulaştırdık. Ön çalışmasını kısa bir sürede yapabildiğimiz anma etkinliğine İLGP’nin hazırlamış olduğu sinevizyon gösterimi ile başladık. Ardından tüm devrim ve sosyalizm şehitleri anısına saygı duruşu yaptık. Sinevizyon gösterimi ilgi ile izlendi. Ardından anma etkinliğine katılanlarla bir söyleşi gerçekleştirdik.

Yapılan konuşmalarda, Erdal Eren’in gencecik bedeniyle dimdik yürüdüğü darağacında kuşanmış olduğu devrimci irade ve bilince vurgu yapıldı. Bugün liseli gençliğin içinde bulunduğu tablo üzerinde duruldu. Okullarda yaşanan sorunlara ve çözüm yollarına değinildi.

Anmaya Batıkent’ten 10 liseli katıldı. Anma, 15 Aralık günü Ekim Gençliği ve Liselilerin Sesi’nin birlikte düzenleyecekleri etkinliğe yapılan çağrı ile bitirildi.

Batıkent Liselilerin Sesi okurları

Ankara: “Erdal Eren devrim ve sosyalizm davasında yaşıyor!”

Liselilerin Sesi ve Ekim Gençliği’nin birlikte örgütlediği Erdal Eren anma etkinliği 15 Aralık günü saat 15:30’da EMO Ankara Şubesi’nde gerçekleştirildi.

Ağırlıklı olarak liselilerin yer aldığı anmaya 30 kişi katıldı. Anma saygı duruşu ile başladı. Ardından “Erdal Eren’in hikayesi” isimli sinevizyon gösterimi gerçekleştirildi. Liselilerin Sesi’nden ve Ekim Gençliği’nden birer arkadaşın yaptıkların konuşmaların ardından söyleşiye geçildi.

Konuşmalarda Sinan Suner, Erdal Eren ve Ercan Koca’nın sermaye iktidarına karşı işçi sınıfının kurtuluşu davasını büyük bir kararlıkla ve direngenlikle savundukları ve bu genç komünistlerin taşıdıkları bütünlüklü kimliklerinin altı çizildi. Ayrıca 26 yıl önce faşist cunta tarafından idam edilen Erdal Eren’in, devrim ve sosyalizm davasına ölümüne bağlılığının, bugün genç komünistler için taşıdığı anlama vurgu yapıldı.

Güçlü ve canlı geçen söyleşinin ardından anma etkinliği sona erdi.

Ankara’dan Liselilerin Sesi okurları

20

Bursa: Erdal Eren'i yaşatacağız!

Bursa'da gençlik örgütleri 9 Aralık günü "Erdal Eren anması" gerçekleştirdi. Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği-Semra Başyığıt Halk Sahnesi'nde gerçekleştirilen anma etkinliği, ilk kez böyle bir etkinlik gerçekleştirmekten dolayı bir dizi eksikliğini yaşanmasına yol açtı. Buna rağmen gerçekleştirilen etkinlik anlamlıydı.

Etkinlik salonuna "Şehitlerimize devrim sözümüz var!/DGH-Ekim Gençliği-SGD" yazılı pankart ve üzerinde Erdal Eren'in resmi bulunan "Erdal Eren kavgamızda yaşıyor, yaşayacak!" yazılı ozalit asıldı.

Etkinlik devrim şehitleri anısına saygı duruşuyla başladı. '68-96 dönemi gençlik hareketini anlatan bir sinevizyon gösteriminin ardından yapılan konuşmada, Erdal Eren'in devrimci kimliği ve düşmana teslim olmayan direngenliği anlatıldı, emperyalist saldırganlık ve son dönemde Türkiye'de tırmandırılan faşist baskı ve teröre değinen bir konuşma yapıldı. Etkinliğe gönderilen mesajların okunmasının ardından müzik dinletisi sunuldu. Çav Bella marşının hep birlikte söylenmesiyle etkinlik bitirildi.

DGH, Ekim Gençliği ve SGD'nin örgütlediği etkinliğe DPG, Gençlik Derneği, BATİS, ESP, BDSP, DHP ve Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği de destek verdi.

Etkinliğe yaklaşık 35 kişi katıldı.

Bursa Ekim Gençliği

Adana: "Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmez!"

Adana Liseli Gençlik Platformu olarak 16 Aralık Cumartesi günü bir Erdal Eren anması gerçekleştirdik. Faşist cuntanın idam ettiği yiğit devrimci Erdal Eren'i ölümsüzlüğe uğurlayışımızın 26. yılında Erdal Eren'i bir kez daha andık.

"Devrimci irade teslim alınamaz!" pankartının asıldığı etkinliğimiz saygı duruşuyla başladı, sinevizyon gösterimiyle devam etti. Şiir dinletisinin ardından liseli bir arkadaşımız Erdal Eren'in ailesine yazdığı mektubu okudu. Son olarak Adana Liseli Gençlik Platformu'ndan (ALGP) bir arkadaşımız konuşma yaptı. Konuşmada Erdal Eren ve tüm devrim şehitleri şahsında cisimleşen devrim davası ve devrime olan sarsılmaz inancın devam ettiği vurgulandı. Bu onurlu mücadeleyi daha ileriye taşıma çağrısı yapıldı. Örgütlü mücadelenin önemi anlatıldı. Anmaya 25 kişi katıldı.

Adana Liseli Gençlik Platformu

Trabzon: "Erdal Eren'in bayrağı genç komünistlerin ellerinde!"

Trabzon Ekim Gençliği olarak 16 Aralık günü bir Erdal Eren anması gerçekleştirdik. 14 kişinin katıldığı anma etkinliğimiz oldukça coşkulu bir atmosferde geçti. Özellikle genç komünistlerin mücadelecilik kimliğine vurgu yaptığımız etkinliğimizde bütün katılımcılara mücadele çağrısı yapan bir metin okundu. Ardından sinevizyon gösterimi gerçekleştirildi. Daha sonra Erdal Eren'i anlatan şiirler okundu. Bir kısa oyun sahnelendi. Etkinliğimizi ise hep bir ağızdan söylediğimiz marşlarla bitirdik. Trabzon Gençlik Kültür ve Sanat Evi'nde gerçekleştirdiğimiz anmamızın oldukça anlamlı olduğunu düşünüyoruz.

Trabzon Ekim Gençliği

İzmir'de kampanyamız tüm hızıyla sürüyor!

21

“Ortadoğu’da işgalci, okulda müşteri olmayacağız!”

“Ortadoğu’da işgalci, okulda müşteri olmayacağız!”

kampanyamız bugün yeni bir dönemece girmiş bulunuyor. Aslında yeni bir dönemece girmiş olan, bu kampanyayla vücut bulan toplumcu liselilerin mücadelesi. Bir yandan okullarımızda biz liselilere dayatılan paralı eğitim saldırısı daha da ağırlaşırken, bir yandan da, eğitime bütçe ayırmayan devlet yeni top tüfek alım anlaşmalarıyla milyarlarca doları bir günde emperyalist silah tüccarlarına akıtıyor. Bu harcamalar da zaten dolaysız olarak Ortadoğu’da ki savaşa “aktif” katılım, yani Amerika’nın bölgedeki jandarması olmamız adına yapılıyor. Bir yandan okullarımızda bizleri disiplin yönetmelikleriyle baskı altına almaya çalışırken, diğer yanda emperyalist işgale karşı direnen masum halkların üzerine bomba yağdırarak onları teslim almaya çalışıyorlar.

Bu saydıklarımıza onlarca eklenebilir, ancak bizim tam da bu noktada bilinç açıklığına ulaşmamız gerekiyor. Yani Ortadoğu’yu kan gölüne çeviren savaşlarla, kendi sıralarımızda bizlere yönelen ticari eğitim saldırısı aslında birbirine binlerce bağla bağlı bulunuyor.

İşte bu yüzden merkezi kampanyaya İzmir’den biz liselilerin verebileceği desteği tartışmak üzere iki okulumuzda toplantılar yaptık. Toplantılarda güncel ihtiyaçlar çerçevesinde biz liselilerin nasıl bir araç kullanırsak Ortadoğu’daki işgali liseli genç arkadaşlarımızın gündemine sokabileceğimizi tartıştık. Alınan kararlar doğrultusunda 300 adet mektup bastırdık ve liselilere “Ortadoğu’da işgalci, okulda müşteri olmayacağız” imzalı mektupları yazmaları için verdik. Şu ana kadar 80 liseli mektup yazmış durumda. İlk kez yapılan bu çalışmaya liselilerin merakla

yaklaştıklarını gördük. Bu kanlı emperyalist savaşta birçok arkadaşımızın gündemine soktuk ve tartışma imkanı bulduk. Aldığımız olumlu tepkiler liselilerin aslında az çok yaşanan yağma savaşlarının ve ticari eğitim saldırısının farkında olduğunu, ama bunu dışa vuracak çeşitli araçlara sahip olmadığını ispatı oldu. Yani esas sorunun liseli gençliğin toplumsal olaylara ilgisizliği değil de, gençliği mücadeleye akıtacak araçlarla onlara gidilmemesi olduğunu gördük.

Bu yüzden önümüzdeki süreçte değişik araçlarla liseli gençliğin gündeminde yer tutmaya devam edeceğiz ve onların, yanı başımızdaki emperyalist katliamlara karşı direnen halkların mücadelesini ve bu katliamlara dolaysız bağlı olan parasız bilimsel demokratik eğitim mücadelemizi sahiplenmelerini sağlayacağız.

İzmir Liselilerin Sesi

İzmir Liselilerin Sesi mektup çalışmasından seçme mektuplar

Lübnan'daki katliama maruz kalan insanlarımızın haklı mücadelesinin her zaman destekçisiyiz. Onlar tankların önünde, bizler ise kendi sıralarımızda direnmeye devam edeceğiz!

Dünya öyle bir hal almış ki, bir yanda insanlar yarını düşünmeden eğleniyorken, diğer yanda bomba seslerine kulakları artık aşına olmuş insanlar acaba yarına çıkabilecek miyim korkusuyla hayata tutunmaya çalışıyorlar. Bir tarafta çocuklar ellerinde top, masumca çocukluğunu yaşayabiliyorken, diğer yanda çocuklar ellerinde silah, çocuk olduğunun bile farkına varmadan kendini ve ülkesini korumaya çalışıyorlar. Peki bu çocukların günahı ne?

Suçu olmadan bu çocukları katleden, geleceğini ellerinden alan bu vicdansız maddiyat delisi katillerin bu katliamı yapma hakkı var mı?

Bu kanlı savaşı uzaktan da olsa adım adım izleyen gözlerim yaşıma göre çok yorgun... Savaşız, sorunsuz ve BUSH'suz bir dünya dileğiyle...

Devletlerin başındaki insanlar yüzünden o insanların çıkarları yüzünden, biraz daha toprak dolayısıyla biraz daha güç kazanma hırsı yüzünden binlerce insan ölüyor. Hepsisi de masum. Bunlara dur demek istiyorum. Bu yüzden SAVAŞA HAYIR!

Günümüzdeki savaşların bir çoğunun arkasında savaşan devletlerin değil savaştıran devletlerin kârlı ve daha güçlü çıktığı bir gerçektir.

Silah ticareti ve savaş sonrası karışıklığı fırsat bilip siyasal çıkar peşinde koşanlar bu savaşlarda başrol oynar, ama perde arkasında...

Yanıbaşımızda masum bir halk, masum ve suçsuz kadınlı, çocuklu halklar katlediliyor. Bu emperyalist katiller, silah tüccarları sermayedarlar bu katliamı yaparken kendi savaş yasalarına bile uymuyor. Her türlü yeni silahı daha beşiğindeki bebekler, daha sokağında top oynayamadan silah kuşanmış çocuklar üzerinde deniyor. Kullanılan msket bombaları, fosfor bombaları ve diğer kimyasal silahlar bu katiler sürüsünün acımasızlığını ve kâr hırsını gösteriyor.

Üstelik tüm bunlar özellikle biz gençler üzerinde yoğun bir propagandayla meşrulaştırılmaya çalışılıyor ve tüm yaptıklarını göstermektense bize kendi yoz kültürlerine ait bin bir türlü şeyi evde, sokakta, okulda ezberletiyorlar.

Biz gençlerin de buna karşı yapacağı tek şey mücadeleyi her alanda, evde, okulda, sokakta büyütmektir!

Sevgili Lübnanlı kardeşlerim, Bilmenizi isterim ki yalnız değilsiniz ve benim gibiler oldukça hiçbir zaman yalnız kalmayacaksınız.

Sizin o yüreklerinizdeki güç o tankları ezer geçer!

Unutmayın ki; direnen halklar mutlaka kazanacaklardır!

Merhaba sevgili kardeşim, yurttaşım, arkadaşım... Dünya sermayedarlarının üzerinizde oynadıkları oyunları en az sizin kadar üzülen izliyoruz. Bir şey yapamamanın üzüntüsü içinde kıvraniyoruz, elimizden gelen sizlere manevi olarak katkıda bulunmak. Ama şundan da emin olun ki, bir gün bu dünyada savaşlar bitecek, insanlık barış içinde yaşamayı öğrenecek. En içten sevgilerimi yolluyorum...

Türkiye'deki kardeşin!

Sevgili arkadaşlar,
Unutmayın, yalnız değilsiniz!
Zalimlere boyun eğen zalim olur!
16 yaşındayım ve zamanı beynimde pekiştirdiğimden beri yanı başımda her yıl insanlar ölüyor. Afganistan, Irak, Lübnan... Bu insanlık ayıbını baştakiler nasıl kapatacakları yerine çıkmış karşımıza reklamlarını yapıyorlar. Biz gençlik olarak savaşı istemiyoruz ve istemeyeceğiz de!

Gözlerinde yaş kalplerinde acıyla

Uyanırdı her sabah

Her sabah dünyaya

Bombaların düşeceğini bilmeden yanı başına

Üç dakikada öleceğini bilmeden yaşamak

Onların kalbini acıtan değildi.

Onların kalbini sadece vatanlarına basan emperyalist ayaklar acıtıyordu.

Başlarından kollarından akan kanlar

Önemli değildi,

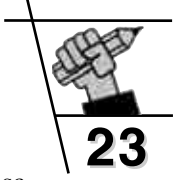
Öleceklerini biliyor vatanları için

DİRENMEK istiyorlardı.

Ama düşman bilmiyor ki, vatan sevgisini hiçbir zaman

Kapatamayacaklarını!

İLGP: “Müşteri değil öğrenciyiz!”

İstanbul Liseli Gençlik Platformu (İLGP) olarak, 9 Aralık günü Galatasaray Postanesi önünde, “Savaşa değil eğitime bütçe!” başlıklı kampanyamızla ilgili bir basın açıklaması gerçekleştirdik.

Basın açıklamasında, “Bizler bugün okullarımızda attığımız her adımı paralı hale gelen liselileriz. Anayasa’da eğitimin parasız bir hak olduğu söylenirken bizler gerçek yaşamda birer müşteri olarak görülüyoruz. Buna bir yanıt olarak imkanlarımız kısıtlı diyenler, 10 milyar dolarlık savaşa uçağı alımı tartışmaları yapmakta, tank modernizasyonuna hız vermektedir. Bir başka yandan yerli silah sanayiini geliştirmek için adımlar atılmaktadır. Bizler İLGP olarak paralı eğitime karşı bir çalışma başlattık. Şimdiden yüzlerce imzayla ‘Savaşa değil eğitime bütçe!’ talebimizi yükseltiyoruz. Çünkü bizler susmanın onaylamak olduğunu çok iyi biliyoruz” diyerek, bugün eğitim alanında yaşanan sorunlara karşı mücadele etmenin önemini vurguladık.

Yapılan konuşmada, 13 Aralık 1980’de idam edilen Erdal Eren’in de aynı bakış açısıyla mücadele ettiğini ve ölümsüzleştiğini, Erdal Eren’i idam sehvasında ölümsüz kılanın onun olağanüstü kişiliği değil haklı ve meşru davasına olan inancı olduğu vurgulandı.

Basın açıklamasında “Müşteri değil liseliyiz!”, “Savaşa değil eğitime bütçe!”, “Ortadoğu’da işgalci okulda müşteri olmayacağız!” sloganları atıldı.

Ayrıca 23 Aralık’da gerçekleştireceğimiz ve “Savaşa değil, eğitime bütçe” kampanyamızı sonlandıracak olan bir basın açıklaması gerçekleştireceğimiz, bu kampanya çerçevesinde birçok liseliden Filistinli liselilerle dayanışma kartı topladığımız duyuruldu. Hedeflerimizle oldukça uyumlu olan basın açıklamamızı başarıyla gerçekleştirdik.

İstanbul Liseli Gençlik Platformu

Adana LGP’nin kampanya çalışması üzerine:

Savaşa değil eğitime bütçe!

“Özel eğitim kurumlarına teşvik yasası” ile Lübnan’a asker göndermeyi onaylayan tezkere özü itibariyle birbirinden pek farklı adımlar değil. İkisi de aynı zihniyetin ürünü. İkisi de daha fazla kâr uğruna kardeş halkların katledilişini ve eğitim kurumlarının kâr getiren işletmelere çevrilmesini onaylayan kapitalist sistemin marifeti. Biz liseliler bugün eğitimin ticarileştirilmesi saldırılarına sessiz kalamayız, biz liseliler Ortadoğu halklarının acımasızca katledilişine sessiz kalamayız.

Devlet okullarına ödenek göndermeyen, eğitimin kalitesini arttırmak için hiçbir ilerici müdahalede bulunmayan sistem silahlanmaya devasa bütçeler ayırırken, biz liseliler “savaşa değil eğitime bütçe” diyebilmeliyiz. Biz ALGP olarak bu bilinç ile “Savaşa değil eğitime bütçe!” şiarlı bir kampanya başlattık. Eğitimin ticarileştirildiği, emperyalist saldırganlığın Irak’ı, Filistin’i, Lübnan’ı yerle bir ettiği bir dönemden geçiyoruz. Emperyalist-siyonist katiller Ortadoğu’yu kana buladılar. Ancak uluslararası

kamuoyunun tepkisi ve çarptıkları direniş duvarı onları geri çekilmek zorunda bıraktı. Ama onlar bu duruma hukuksal kılıf uydurmakta geç kalmadılar. Aralarında Türkiye burjuvazisinin de bulunduğu işbirlikçi devletler “barış gücü” adı altında Lübnan’a asker gönderdi. Böylelikle Türkiye burjuvazisi emperyalizme tam bağımlılığını bir kez daha kanıtlamış oldu. İşte tüm bu nedenlerden dolayı tam da şimdi savaşa değil eğitime bütçe şiarını yükseltmeliyiz.

Kampanya süresince bildiri, anket, pul ve Liselilerin Sesi dergimizi liselerde yoğun bir şekilde kullanacağız. Açacağımız imza standlarıyla liselilerle tanışıp imzalar toplayacak ve kampanyamız hakkında bilgi vereceğiz. Kampanyamız dahilinde 16 Aralık Cumartesi günü bir etkinlik düzenledik. Bizler gibi bir liseliyken 17 yaşında asılan Erdal Eren’i andık. Onu ve mücadelesini yakından tanıma fırsatı bulduk.

Toplayacağımız imzaları yapacağımız basın açıklamasıyla TBMM’ye göndereceğiz. Bizler bütün Adanalı liseli dostlarımızı Adana Liseli Gençlik Platformunda mücadeleye çağırıyoruz. Oturup susmak değil ayağa kalkıp mücadele etmek için ALGP’de (Adana Liseli Gençlik Platformu) örgütlenelim.

Adana Liseli Gençlik Platformu

19 Aralık katliamı ve devletin kirli yüzü...

24

Duvarlara direnişle yazılan destanlar asla silinmez!

*Bir tarih ki kanla yazılan
Bir tarih ki duvarlardan çıkmayan
Bir tarih ki direnişin destanını duvarlara yazan...
Unutun kitapların kirli sayfalarında
Kirli ellerin oynadığı
Yalan tarihi!
Bu öyle bir tarih ki
Kelimelere sığmayan...*

“Hayata Dönüş” insanlık için ne ifade eder? Yaşama yeniden başlamayı mı, gözlerini hayata yeniden açmayı mı? Ölümden kurtulmayı mı, yeniden var olmayı mı? Sizin için hayata dair birçok şey ifade edebilir belki, ama bizim için direnişi, diri diri yakılmayı, korkmadan ölmeyi ifade eder...

Öyle bir tarih ki...

Türkiye toprakları özellikle ‘68’de yükselen toplumsal hareketlilikten sonra büyük direnişlere sahne olmuştur. 1972’de faşist diktatörlüğün idam ettiği Deniz’ler darağacına dik yürümenin onurunu, Kızıldere’de katledilen Mahir’ler mücadelenin ateşini, her türlü işkenceye karşı ser verip sır vermeyen İbrahim Kaypakkaya direnişin önemini, 17 yaşında sermayenin darağacına gönderdiği Erdal Eren yiğitliği göstermiştir. ‘80 askeri faşist darbesinin ardından ‘84’te zindanlarda yükselen hareket bizlere bir kez daha davaları uğruna ölenlerin mücadeleye olan inançlarını anlatmıştır ‘96 Ölüm Orucu’nda dava uğruna birçok devrimci şehit olmuştur. Ve ‘99’da Ulucanlar Cezaevi’nde 10 yiğit devrimcinin şehit düştüğü operasyonda bir kez daha direnişin onuru hapisane duvarlarına kazanmıştır.

2000’e geldiğimizde ise kulaklarımıza hiç silinmeyecek bir ses kazanmıştır: “6 kişiydik, bizi diri diri yaktilar!” Devlet yine kirli yüzünü göstermiştir. Cezaevleri bir kez daha silah sesleriyle uyanmış, hapisane duvarları bir kez daha direnişin destanıyla

karşılaşmıştır.

19 Aralık 2000’de sermaye iktidarı 20 cezaevine aynı anda operasyon düzenledi. “Hayata Dönüş” adını verdiği bu operasyon da katliamla sonuçlandı. Neyi bastırmak istemişlerdi, kimi susturmaya çalışmışlardı, bu yeterince açıktı.

Her dönem cezaevlerini birer işkence evine dönüştüren ve cezaevlerini devrimci iradeyi kırmak için kullanan burjuva düzen yeni bir şey olarak devrimcileri hayattan ve birbirlerinden yalıtmayı hedefledi. Bunun için de F-tipi hücre sistemini getirecekti. Devrimcileri tek kişilik hücrelere atmak istiyorlardı.

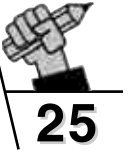
Ancak düzen bu saldırısı karşısında büyük bir direnişle karşılaştı. Tecrite karşı cevap Ölüm Oruçları’yla verilmeye başlandı. Bu direnişi bastırmanın tek yolunun yine azgınca saldırmak olduğunu düşündü düzenin adamları ve tekrar bir kılıf buldu saldırılarına: “Hayata Dönüş Operasyonu”

20 cezaevinde onlarca devrimciyi, diri diri yakarak, üzerlerine kurşunlar yağdırarak katlettiler. Fakat büyük bir direnişle karşılaştılar bir kez daha. Karşılarında direnenlerin ellerinde ne silahları vardı karşılık verecek, ne de teslim olmaya niyetleri... Onlar dalga dalga yayıldılar duvarları aşarak, teslim olmayı reddettiler. Başları dimdik, mücadelenin onuruyla bir kez daha destanlar yazdılar duvarlara.

Düzene en güzel cevabı verdiler direnerek. Düzen saldırılarını ne kadar azgınlaştırırsa azgınlaştırsın, bu iradeyi kıramayacaklarını, yok edemeyeceklerini gösterdiler. Onlar direnişin onurunu simgelediler. Kanla yazılan tarihin silinmeyeceğini, duvarlara kazanılan direniş destanlarının yok olmayacağını bir kez daha haykurdılar cellâdın yüzüne:

“Devrimci irade teslim alınmaz!”

6. yılında 19 Aralık katliamı alanlarda lanetledi..

25

İstanbul:

“Devrimci irade teslim alınamaz!”

İstanbul’da 17 Aralık günü 19 Aralık katliamını lanetleyen bir miting örgütlendi. Kadıköy’de gerçekleşen mitinge 1500 kişi katıldı. Eylem saat 11:00’de kitlenin Tepe Nautilus’un önünde toplanmasıyla başladı. Düzenli kortejler oluşturan devrimci gruplar pankartları, dövizleri, flamaları ve coşkulu sloganlarıyla yürüyüşe geçti. En önde “19 Aralık katliamının unutmamak, unutturmayacağız!” TUYAB pankartı taşındı. Miting kortejlerin Kadıköy İskele Meydanı’na girmesiyle saat 14:00’te başladı. Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, Emekçi Kadınlar Derneği, Ezilenlerin Sosyalist Platformu, Halk Kültür Merkezleri, Odak, Özgürlükler İçin Mücadele Platformu, Partizan ve TUYAB’ın örgütlediği mitinge EHP, Kaldıraç, Halkevleri, SDP, İHD, Çağrı, SODAP, TÖP, Limter-İş, İşçi Mücadelesi, Kız katılarak destek verdi.

Ankara:

“Yaşasın 19-22 Aralık direnişimiz!”

Ankara’da 19 Aralık katliamını lanetlemek ve direnişi selamlamak için bir araya gelen devrimci gruplar yapılacak eylemleri bir hafta olarak planladı. Etkinlikler 17 Aralık günü saat 14:00’de Yüksel Caddesi’nde tutsakların çizmiş olduğu karikatürlerden oluşan sergi ile başladı. Sergiye halkın ilgisi yoğun oldu. Etkinlikte ortak bildiriler dağıtıldı.

Saat 17:00’de ise Sakarya Caddesi’nden Yüksel Caddesi’ne yürüyüş gerçekleştirildi. Kolluk güçlerinin yoğun ablukası altında gerçekleşen eylemde polis kitlenin yürütmesine engel olmak istedi. Kitlenin kararlı tutumu sonucunda yürüyüş cadde üzerinden gerçekleştirildi. Eylemde “19-22 Aralık katliamını unutmamak, unutturmayacağız!” pankartı taşındı. “Yaşasın 19 Aralık direnişimiz!”, “Bedel ödedik, bedel ödeceğiz!”, “Katil devlet hesap verecek!”, “İçerde dışarıda hücreleri parçala!”, “Yaşasın devrimci dayanışma!” sloganları atıldı.

Yüksel Caddesi’ne geldiğinde kitle adına konuşmayı Evrim Erdoğan yaptı. Erdoğan konuşmasında sermaye devletinin katliamcı kimliğini teşhir etti. Devletin katliamcı kimliğinin 19 Aralık ile tescillendiğini ifade etti. Devrim, sosyalizm ve özgür bir dünya mücadelesinde tutsak düşen devrimcilerin on yıllardır düzenin karşısında boyun eğmediğini vurguladı. Erdoğan konuşmasında bu vahşi katliama destansı bir

direnişle karşılık verildiğini, devrimci iradenin teslim alınmayacağına vurguladı. 2000’den bu yana F tiplerinde ve dışarıda tecride karşı direnişin bugün de devam ettiğini, bu katliamın asla unutulmadığını, unutturmayacaklarını ifade etti.

Eylemde 19 Aralık’la ilgili hazırlanan belgesel gösterildi. Belgeselin ardından “Katil devlet hesap verecek!” sloganı atıldı. Eyleme 150 kişi katıldı. Sinevizyon gösterimi sırasında kitle 200 kişi oldu. 19-22 Aralık haftasını Alınteri, BDSP, ÇHD Ankara Şube, DHP, Devrimci Hareket, EKD, ESP, Halkın Kurtuluş Partisi, İHD Ankara Şube, Kaldıraç, Odak, Partizan, KESK Şubeler Platformu, ATO örgütüyor.

İzmir:

“19 Aralık’ı unutmamak, unutturmayacağız!”

19 Aralık katliamının 6. yıldönümü İzmir’de yapılan mitingle lanetlendi. 17 Aralık Pazar günü Bornova Cumhuriyet Meydanı’nda yapılan miting saat 13:30’da kitlenin Bornova Stadyumu önünde toplanmasıyla başladı. Kitle buradan saat 14:00’te mitingin yapılacağı meydana doğru kortejler oluşturarak yürüyüşe geçti. En önde “19 Aralık katliamını unutmamak, unutturmayacağız!” yazılı ortak pankart taşındı 19 Aralık katliamında ve ölüm oruçlarında şehit düşen devrimcilerin resimleri tüm kortejlerde taşındı. Ortak pankarttan sonra sırasıyla Alınteri, BDSP, DHP, ESP, HKP, İşçi Mücadelesi, Mücadele Birliği, Kaldıraç, Kız ve Partizan yürüdü. Eyleme yaklaşık 400 kişi katıldı.

Adana:

“Devrim şehitleri ölümsüzdür!”

Adana’da 19 Aralık katliamı düzenlenen mitingle protesto edildi. Mitingde katliamlar karşısında devrimcilerin ortaya koydukları irade ve kararlılık bir kez daha selamlandı. 17 Aralık günü saat 12.00’de İnönü Parkı’ndan Uğur Mumcu Meydanı’na kadar fiili bir yürüyüşün ardından bir miting gerçekleştirildi.

İnönü Parkı’nda toplanan kitle pankartlarını açarak ve yolu tek taraflı trafiğe kapatarak yürüyüşe geçti. Yürüyüşte sırasıyla; İHD, KESK, THAY-DER, Alınteri, BDSP, ÇHKM, DGD, DHP, ESP, Halkevleri, İşçi Mücadelesi, Mücadele Birliği, Partizan, TÖP, SDP pankartlarıyla, ÖDP ise flamalarıyla eylemde yerini aldı. Alanın girişinde polis provokasyon girişiminde bulundu. Bu saldırı “Baskılar bizi yıldırılmaz!” sloganıyla ve militan bir duruşla boşa çıkartıldı. Mitinge yaklaşık 400 kişi katıldı.

Yeni yıl sizlere kutlu, mutlu olsun!

Zamansız anlarda yolculuk yapıyorlar sanki. Bir hayal, bir düşün, bir anlık düşünce insanı belki hiç ulaşamayacağı zamansız diyarlara götürüyor. Bir anlık bir yolculuk oluyor yaşanan. Bir rüya gibi kısa sürüyor. Bir rüzgar gibi geçip gidiyor. Göz açıp kapayınca kadar bitiyor. Bir kibrit sönmeye kadar, aslında yaşanması imkansız, zamansız, mekansız, kişisiz ve kişisiz son buluyor. Geride kalan soğuktan donmuş iki minik el, bir çift yaşlı göz, özlem duyulan silik bir hayat...

Küçük “Kibritçi Kız” yılbaşı gecesi satmaya çalıştığı kibritlerden biriyle minik ellerini ısıtırken anlık rüyalara dalıyor. Son kalan üç kibritiyle üç farklı düşünüş yapıyor. Çevresinde görüp kendisinin yapamadığı üç farklı şeyi karların arasında kısa dalışlarda gerçekleştirmeye çalışıyor. Küçük “Kibritçi Kız” yaşamının başında, çocukluğunun dahi tadını çıkaramadan bir kibritin ucunda sönen yaşamını düşünüyor. Küçük hayallerde var olmaya çalışıyor.

Hafızada kalan tek bir düşünüş şimdi. Parlak ışıkların aydınlattığı, şamdanlarla, renkli mumlarla süslü yılbaşı sofrası. Daha önce hiç görmediği, tatmadığı birçok yiyecek var küçük “Kibritçi Kız”ın. O ise en çok kızarmış hindiye ulaşmak istiyor. Hiç yiyemediği, bundan sonra da yiyemeyeceği hindiye. Her şeyin arasından ona ulaştığı an kibrit sönmüyor. Puff! Bir anlık düşünüş kayboluyor. Hayatta gerçekleşmeyen, rüyada da olmuyor. Zaman anlamını yitiriyor, mekan kayboluyor, kişisiz kişiler yaşamlarına devam ediyor.

Geride kalan küçük “Kibritçi Kız”... Soğuktan donmuş minik elleri, ağlayan yaşlı gözleri, ve özlem duyduğu silik hayatlar...

Burjuva medya ve yılbaşı saçmalıkları...

Her sene tekrarlanan görüntüler bu sene de kendini gösterdi. Gündemde olanlar dışında her şeyi yayınlayan Ana Haber Bültenleri bu sene de nerede, ne, kaç para krizine tutuldu. “Her cebe uygun” olan alışveriş yerleri tanıtıldı. Şarkıcılara, mankenlere, oyunculara ve bilumum ünlü kişilere neler yapacakları soruldu. “En güzel nerede yaşanır?”lar olarak tek tek ülkeler

dolaşıldı.

Bir yılbaşı daha medya tarafından gündemde. Burjuva medya maskaralıklarına yeni yılın büyük heyecanı(!) ile devam ediyor. Yılbaşı gecesi hangi barda kimin sahne aldığı anlatılıyor. Hangi ülkede yılbaşının güzel geçeceği tanıtılıyor. Çam ağacı süsleme teknikleri ve süslerin nerede kaç paraya satıldığını gösteriliyor. Yılbaşı alışverişine çıkanlar, özel kıyafet alanlar, uçak biletleri, otobüs paraları, geceye özel programlar, diziler, filmler... Sürüp giden uzun bir maraton gibi yılbaşı hazırlıkları her kanalda en ince ayrıntısına kadar veriliyor.

Yeni yılda yeni beklentiler doğuyor bu kez. Çoğu yeni yıl farklı olacak diyor. Kimileri yeni yıldan sağlık bekliyor, kimileri iş bekliyor, kimileri sıcak bir ev, kimileri mutluluk... Bazıları savaşız bir dünya dilerken, bazıları sevgi dolu bir dünya istiyor. Bütün istek kargaşası içinde yeni yıl yeni umutlar şeklinde haber oluyor bültenlere. Kalabalık mekanlar seçilip insanlara yeni yıldan beklentileri soruluyor. İçlerinden birinin çıkıp “Her yıl aynı şeyi soruyorsunuz ama değişen bir şey yok” demesi bekleniyor o sırada. Fakat her beklenti, her istek gerçekleşmiyor kapitalist sistemin medyasında.

Çocuklar da alet ediliyor düzenin bu oyunlarına. Hayali kahramanlar yaratılıyor. Yılbaşı gecesi evin bacasından içeri girip küçük çocuğun istediği hediyeyi getireceği anlatılıyor. Noel’in babası çocukların rüyalarında, hayallerinde, çizgi filmlerinde yer ediniyor. Minik beyinlerde hiç olmayacak kahramanlar canlandırılıp çocuklar avutuluyor.

“Kibritçi Kız” sadece masal kahramanı mı?

Bütün bu koşuşturmaca çoğu insan için hiçbir şey ifade etmiyor son dönemde. Her sene yeni vaatlerde bulunanlar artık işçi ve emekçi aileleri kandıramıyor. Onlar hiçbir yeni yılda sağlık, mutluluk, iş, sıcak bir ev, yiyecek sahibi olamıyor. Birileri yılbaşı gecesinde eğlence için milyarları harcarken birileri o gece açlıktan ölüyor, Filistin’de yine onlarca insan katlediliyor, Afrika’da ölümler oluyor, devrimci kurumlar basılıp devrimciler eşitlik istediği için

tutuklanıyor... Birileri yılbaşı gecesi Paris'te, Roma'da sefa sürerken birileri tek göz odada yaşam savaşı veriyor.

Küçük bir kız günün kalabalıklığını fırsat bilip elindeki mendilleri satmaya çalışıyor. Aklında o gün kazanacağı paralarla bu yılbaşında karnını doyurabilecek bir şeyler yemek var. Bütün gün bunun için para kazanmaya çalışıyor. Tek istediği o geceyi karşılaştığı insanlar gibi olmasa da güzel geçirmek. Kazandığı paranın heyecanı ile eve dönerken daha gece olmadan sarhoş olmuş bir sürücünün kurbanı oluyor. Birileri içkilerin içinde yüzerken minik bir yaşam onun parmakları ucunda kayıp gidiyor.

Bir yanda "Kibritçi Kız"ı masal kahramanı sananlar kalıyor, bir yanda onun hayatına ortaklık edenler... Çoğunun "Kibritçi Kız"lardan haberi olmuyor. Çoğu "Mendilci Kız"ken onların gözünde elindeki mendil kadar değerli olmuyor. Büyük alışverişler yapıлып, zengin, süslü sofralar hazırlanırken kapıların arkasında, sofradaki sandalyede, direksiyonun başında kişisiz kişiler oluyor. Onuruyla yaşayanlar zamansız mekanlarda kayboluyor.

Bakanlar yılbaşı gecesi bakmaya devam ediyor...

Sahne değişiyor bu kez. Bakanlar televizyondaki yerlerini alıyor. Hepsi tek tek yılbaşı mesajlarını söylüyor. Bu yıl farklı olacak diyor. "Bu yıl ülkemize sağlık ve mutluluk getirsin" cümlesi her bakan tarafından tekrarlanıyor. Fakat ne kendileri getiriyor bunu, ne de yeni yıl... Onların getirdiği yeni zamlar, yeni işten atmalar, yeni ölümler, açlık, yoksulluk, sefalet oluyor. İkiyüzlülükle diledikleri iyi dileklerin hepsi felakete dönüşüp insanların kabusu oluyor.

Sahne bu kez yerini bu yılki sorunlara bırakıyor. Okullarda şiddet olayları arttı... Bir öğrenci kayıt parası vermediği için müdürün odasına çekilip dövüldü... Lübnan'a BM Barış Gücü adı altında savaşa destek olsun diye asker gönderildi... Eğitime bütçeden %4.1 pay ayrıldı, silahlanma bunun en az beş katı oldu... "Ortadoğu'da savaşa hayır!" diyenlere, "Lübnan'a asker gönderilmesin!" diyenlere polis azgınca saldırdı,

18 kişi tutuklandı... Üniversitelerde özerk ve demokratik üniversite isteyenler, parasız, bilimsel eğitim diyenler, "Yaşasın halkların kardeşliği!" diyenler soruşturmayla uğradı, okuldan atıldı. Onlarca işçi işten çıkarıldı.

Onlarcası maaşını alamadı, onlarcası iş kazasında hayatını kaybetti...

Bütün bir sene boyunca bunlara seyirci kalan "sayın" bakanlar işlerini yapıp bakmaya devam ediyor.

Yeni yıl mücadele yılı olacak!

Bizler biliyoruz ki yeni yıl bize hiçbir şey getiremez. Sorunların çözümü ne yeni yıldan istenenlerle gerçekleşir ne de bakanların dilekleriyle... Eşit bir dünya ancak ve ancak mücadeleyle gelecektir.

Gün yeni yıldan bir şeyler bekleme günü değildir. Gün birilerinin söz verdiklerini yerine getirmesini bekleme günü değildir. Gün mücadele günüdür. Gün haklarımızı dişimizle, tırnağımızla kazanma günüdür. Umudumuzu yüreğimize katıp, içimizdeki kını kavgamıza katıp her alanda mücadeleyi yükseltme günüdür.

Yeni yıl mücadele yılı olacaktır. Yeni yıl sermaye devletinin saldırılarını püskürtecek hareketliliği yaratacağımız yıl olacaktır.

Birilerinin aksine yeni yıl hepimize kutlu, mutlu olsun!

T. Karanfil

Büyük umutlar küçük sonuçlar doğurdu

Hiçbir filmin beklentileri tamamıyla karşılaması mümkün değildir. Çünkü zaman, mekân ve çıkarlarla sınırlıdır.

Her zaman anlatılmak istenen birçok konu olur ama önemli olan en kısa zamanda ifade edebilmektir.

Bir dönem filmiydi “Eve dönüş”. Bir işçi ailesinin gözünden darbe dönemi anlatılıyordu. Filmde verilmek istenen bir mesaj var mıydı, beklentileri ne derece karşılıyordu bilemeyiz.

Bir filmin yorumunu herkes kendince yapar. Bu yüzden en iyisi yorumları da dikkate almak ama önyargısız izlemektir.

Filmi beğenmeyişimin nedenleri çoktur. Çünkü filminden aldığım mesaj pek hoştur!

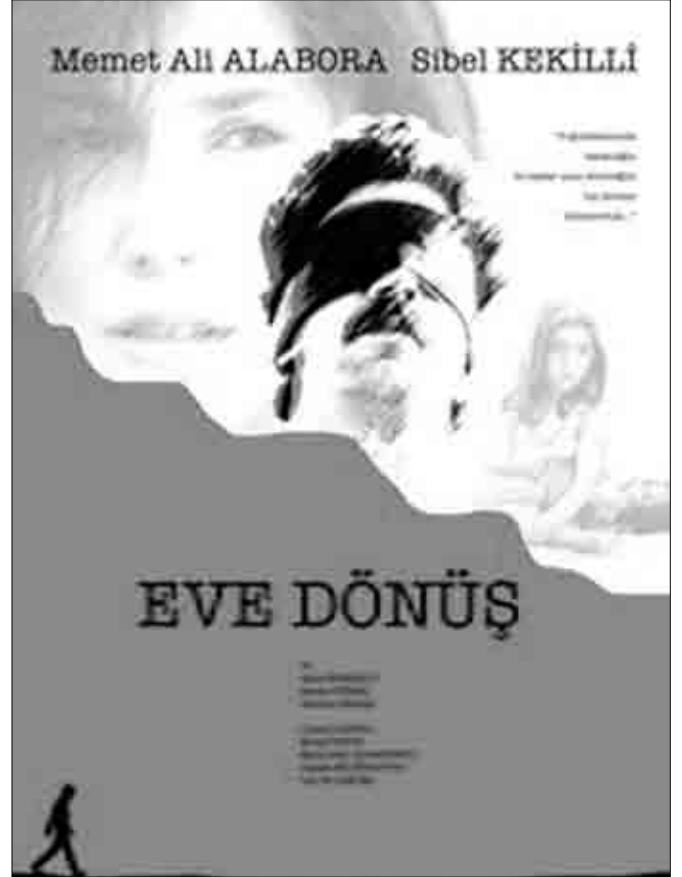
“- Baba bari bu işlerle bir alakası olsaydı, ama anlamaz da!”

Buradaki ‘bari’ ne anlatmaya çalışıyor? Senaryoda gözden mi kaçmış, benim mi çok gözüme batmış. Yoksa devrimci olsaydı, işkence görmesinde sorun yok muydu?

Bir başka neden oyuncuların rol yapmasıydı. Bir filmi hissetmedikten sonra ne derece iyi denilebilir ki. Sibel Kekilli’nin bozuk şivesi hep bir soru işaretiydi kafamda. O dönemde bir subay kızının bu bozuk şivesine hiçbir anlam veremedim. Kötü bir oyuncu değil Kekilli. “Duvara Karşı”da da mükemmel bir oyunculuk sergiliyor. Ama bu filmde rolüne yeteri kadar bürünememiş. Belki yaşananları henüz öğrenmiş olmasındandır. Onu yargılamak ne bana, ne başkasına düşer. Bu toplumun suçu. Çünkü Sibel Kekilli darbe dönemini senaryoyu okuduktan sonra öğreniyor ve çok şaşırıyor. Gerçek olup olmadığını soruyor.

Ayrıca işkence sahneleri abartıldığı kadar etkileyici değil. Sadece Filistin askısının olduğu sahne...

Film bir kurgu üstüne kuruluydu. Siyasi ideolojilerle hiçbir ilgisi olmayan insanların gözaltına alınıp, işkence görmesi işlenmişti. Yani ‘bu işlerle bir alakası olmasa içeri almazlar’ görüşünü çürütmek üzerine bir kurguydu. Ama bunu vermek isterken, sanki siyasi olayların içinde biri olsa bunları hak eder gibi bir anlam da çıkarılabiliyor. Her ne kadar filmin ön gösteriminde oyuncular ve yönetmen ‘darbeciler yargılsın’ gibi söylemleri dillerinden hiç düşürmese

de filmde buna dair hiçbir iz yoktu.

Filmin en üzücü sahneleri benim gözümde, insanların güleceği bilinerek kaleme alınan sahneler oldu. Acı olan ise salondaki gülme sesleriydi. Bir insanın üstüne tazyikli su sıkılmasına gülüyordu insanlar. Tıpkı “500 bin liralık zam” için eylem yapan öğrencilere güldükleri gibi.

Arada yükselen çığlık sesleri ve oradan oraya sürüklenen bir kadın. Yapmacıklık buna deniyor galiba. Darbe döneminde yaşananları ezilenden yana anlatabilmek bu sistemin sınırları içine sığmaz. Yazının başında da belirttiğimiz gibi ortada çıkarlar var.

Uzun lafın kısası demeyeceğim. Çünkü uzun lafın kısası olmuyor. Yaşananlar 100 dakikaya sığmıyor. Bunun için sadece izlemek değil, okumak; sadece okumak değil, tartışmak ve inadına, yılmadan düşünmek ve harekete geçmek gerek!

Diizenin yoz kùltürüne karşı alternatifimiz:

Devrimci kùltür ve sanat!

Hayatın her alanında sistemin çürümüşlüğüne ve çarpıklığına karşı alternatif yaratmak ve bunları insanlığa sunmak devrimciliğin gereğidir. Bu çerçevede çalışma yapılan alanlardan biri de kùltür ve sanattır.

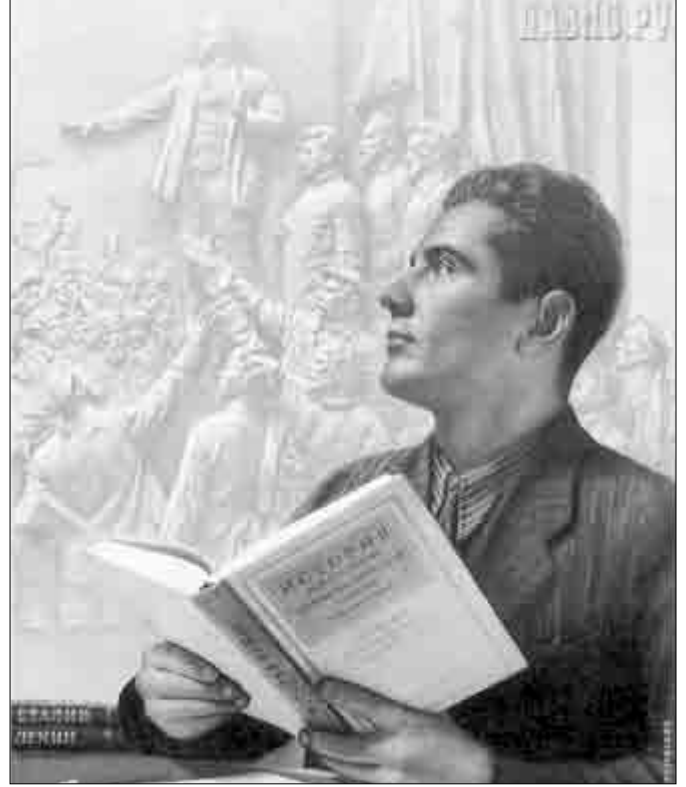
Yeni bir kùltür yaratmak, yeni insana ulaşabilmek, bize dayatılan yozlaşmayı reddetmek için bir gerekliliktir kùltür ve sanat. Kùltür sanatın bir parçasıdır ve sanat dta kùltürün oluşmasında en büyük etkindir.

Bir devrim düşünülüyorsa eğer, bunun bütünlüklü ele alınması, her alanda, dolayısıyla kùltür-sanat alanında da bunun yapılması gerektiği vurgulanır hep. Yeni insan bu değerler üzerinde var olabilecektir.

Sanat bir dışavurum, bir açıklama, gösterme, görünmeyeni gösterme çabasıdır. Egemen ideoloji eğitimi, sanatı -daha birçok şeyi olduğu gibi- kendi egemenliğini sürdürmek için bir araç haline getirmiştir. Burjuvazinin egemen olduğu toplumlarda her şey maddi çıkarlara hizmet etmektedir. Sanat da bunlardan biridir. İnsanların, emekleriyle yoğurduğu sanat eseri pazarlanır ve sanat gerçek anlamda değerini kaybetmeye başlar. Git gide yerini mesleki bir gerekliliğe bırakır. Kapitalist sistem sanatı bir meslek haline getirir ve sistemin istekleri doğrultusunda üretimler başlar. Böylece sanat bir dışavurum olmaktan çıkar, özgürleşemez. İnsanların kendi iç dünyasını yansıttıkları eserler ortaya çıkamaz. Sunulmak üzere hazırlanan eser bir zorunluluk haline getirilir, birilerinin zorlamasıyla oluşur.

Kendi eserlerini pazarlayan insanlardan ayrıcalıklı insan yaratılır. Maddi yönden bir kaygısı olmayan, yarınlarnı kendi adına garanti altına almış olan ve diğer insanların içinde bulunduğu durumu düşünmeyen insanlar... Her biri sanatçı misyonu yüklenir ve sanatı sadece onlar sahiplenir. Kapitalizmin maddi istekleri doğrultusunda sanat belirli bir kesime hitap etmiş olur. Bu kesimin istedikleri ve istemedikleri doğrultusunda yönlendirilir. Dolayısıyla özgürleşemez, gelişemez, yerinde sayar ve maddi bir kaynak olarak nitelendirilir.

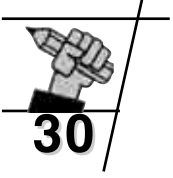
Oysa ki devrimci sanat, sanatın bir meslek olmaktan çıkarılıp insanın istediği gibi ve istediği için ürettiği faaliyetleri öngörür. İnsanın ürettikleri sanat eserlerini

satarak geçimini sağlamasına karşıdır ve temelde verdiği mücadele içinde bu kùltür-sanat mücadelesi de vardır. İnsanlara yoz kùltürün ortaya çıkardığı, burjuvazinin asalak değerleri yerine, toplumda yer edinmiş, toplumca önemsenen ve sadece elit bir kesimi ilgilendirmeyen, konularını toplum yaşantısından, sorunlarından alan gerçek sanat yapıtlarının yaratılmasını esas alır.

Toplumsal gelişme de buna bağlıdır. Düşünsel gelişim verilecek bu mücadeleyle şekillenecektir. Bizler herkesin ürettiği ve ürettiğini paylaştığı, sınıfsız bir toplum istiyoruz. Sınıfsız bir toplumda kùltür-sanat kendine geniş bir alan bulur, gelişir, özgürleşir. Oluşum alanı olduğu kadar etki alanı da fazladır. Dolayısıyla kùltür-sanat kendini gerçek anlamda sınıfsız bir toplumda bulacaktır.

Sosyalist toplumda sanat herkesin uğraşı haline gelecek, sanat devrim içinde özgürleşecek ve insanlığın hizmetine sunulacaktır.

30

Siyonistler katliamlarına devam ediyor!

**Okur
Mektupları**

Kana doymayan İsrail siyonizmi ABD emperyalizminden aldığı destek ile geçtiğimiz aylarda Lübnan'a saldırmış, binlerce insanı katletmiştir. İsrail siyonizmi Lübnan saldırısı sırasında sadece Lübnan halkının kanyla yetinmemiş, yıllardır katlettiği Filistin halkına yönelik saldırılarını da boyutlandırarak sürdürmüştür. Bu süreçte Filistin'de sadece Gazze Şeridi'nde 300 Filistinli'yi katletmiştir.

Filistin'e yönelik saldırılar kadın, çoluk-çocuk demeden sürüyor. İşgalci güçler 1 Kasım günü Beyt Hanun kentine saldırmış ve 3 gün boyunca kuşatma altına aldığı kentte 25 Filistinliyi katletmiş ve onlarcasını yaralamıştır. Ajanslar saldırının ikinci gününde helikopterlerin kasabaya füze fırlattığını, tankların sokaklarda devriye gezdiklerini, kilit noktalara keskin nişancılar yerleştirdiklerini ve kapı kapı dolaşarak evlerde arama yaptıklarını, 16 yaşından büyük tüm erkeklerin sorguya çekilmek üzere silah zoruyla bir okulda toplatıldığını açıklamışlardır. Bu saldırılar hızından bir şey yitirmeksizin sürmektedir.

Bu olaylar Ortadoğu'da yaşanan gerçekleri, orada oynanan oyunu açık bir şekilde gösteriyor. İsrail siyonizmi ve destekçisi ABD emperyalizmi Ortadoğu'yu kan gölüne çevirip istedikleri düzeni kurana kadar katliamlarına devam edecekler. Ortadoğu'da oynanan bu kanlı oyundan pay kapmak, bunun için oyunun içerisinde yer almak isteyenler bize bir kez daha düşmanın kim olduğunu gösteriyor. Lübnan'a asker göndererek bizlerin üzerinden hesap yapan, bizleri diğer halkları katletmemiz için oraya yollayan, yaşanan kanlı savaştan pay kapma hevesiyle hareket eden Türk burjuvazisidir.

Kardeş halkları katleden emperyalizmin işbirlikçisi Türk devleti, içeride de terörle mücadele adı altında en küçük demokratik istemlere bile azgınca saldırmaktadır. Bizler kardeş halkların katledilmesine ve içeride biz ilerici devrimci güçlerin sindirilmesi saldırılarına sessiz kalmamalıyız. Kardeş halkların arasına düşmanlık tohumları eken emperyalist-kapitalist-siyonist katillere karşı halkların kardeşliği şiarını güçlü bir biçimde haykırmalıyız.

Yaşasın halkların kardeşliği!

“ALGP’li olduğum için gururluyum!”

Merhaba dostlar!

Sistemin biz genç nesillere yönelttiği gericileştirme, geleceksizleştirme saldırısı karşısında biz liseliler Liselilerin Sesi dergisinin bize verdiği destek ve sağladığı imkanlarla gerici sisteme karşı daha güçlüyüz. Ben de kendi okulumda kampanyalarımız sayesinde liseli arkadaşlarımla ilişki kuracağım. Onların sorunlarımıza karşı duyarlı olması için elimden gelenin en iyisini yapacağım. Bundan dolayı heyecanlı ve mutluyum. ALGP’li olduğum için çok gururluyum. Ayın 15’inde Erdal Eren etkinliği yapacağız. Şimdiden sabırsızlanıyorum. Çevremizdeki bütün liselileri çağıracağız. Çok güzel bir etkinlik olacağını umuyorum. Tanıştığımız yeni liseli arkadaşlarımızın ilgili olması da sevindirici. Mücadelemizin daha da güçlü olması için imkanlarımız artık daha da elverişli. Çok daha güçlü olmak için çok daha fazla çalışacağız

Adana’dan dan bir ALGP’li

Adana’dan bir Liselilerin Sesi okuru

Liselilerin sesi yükseliyor!

Merhaba,

Ben Adana’dan bir lise öğrencisiyim. Düzenin biz gençlere yaptığı saldırıları hepimiz biliyoruz. En büyük hedef biz gençleriz. Bizler bu saldırılara karşı güçlü bir tepki oluşturamıyorsak bu örgütsüzlükten ve politikaya olan uzaklığımızdan dolayıdır. Ben artık örgütsüzlük sorunumu aştım. ALGP’li arkadaşlarla tanıştım ve daha önce tanışmış olmayı çok isterdim. Ama olsun, geç kalmış sayılmam. Benim gibi düşünen insanların varlığını bilmek ve gerçekleri ne pahasına olursa olursun savunmak çok güzel. Ben artık daha güçlü olduğumu düşünüyorum. Önceden de yaşadığım sorunlara duyarlıydım ama şimdi örgütlüyüm, bütün arkadaşlarımı da örgütlü olmaları için yönlendireceğim. Liselilerin Sesi dergisini çevremdeki bütün liselilere anlatıyorum.

Adana’dan bir Liselilerin Sesi okuru

HÜSEYİN ÇELİK'TEN İNCİLER...

✓ “Bütçe olsa annem de yapardı!”

✓ “Şiddet okulda ve evde başlıyor. Okullarda yaşanan ilk

şiddet olaylarından sonra bir araştırma yaptık. Dünyadaki 13-19 yaş arası gençler itaatsizlik, başkaldırmak ve kendini kanıtlamak için şiddete başvuruyor. Evde annesinden, okulda öğretmeninden, gençliğinde bir gösteride polisten, askerde komutanından dayak yiyor.”

✓ “Çorap imalatçısı bir dostumun hediyesi. Evdeki 20 çift çorap içinden o gün farkında bile olmadan o çorabı giymişiz. Üzerinde konuşulacak bir mevzu değil”

✓ “26 Nisan-26 Ekim 2006 tarihleri arasında tüm Türkiye’deki okullarda 2 bin 507 olay meydana geldi ve bu olaylara 6 bin 334 öğrencinin karıştığı görüldü. Okullarda şiddet olayı henüz vahamet boyutunda değildir.”

Resimdeki kırmızı etekli genç kız Meksika Oaxaca eyaletinde, lise öğrencisi. 2006 Mayıs ayında eğitimcilerin maaş artışı ve eğitime ayrılan bütçenin artırılması talepleriyle başlattığı grev Haziran ayı ortasına dek sürdüğü için dersleri bir süredir boş geçiyordu. Gününün bir kısmını arkadaşlarıyla beraber şehir merkezine kamp kurmuş öğretmenlerini uzaktan izlemeye giderek geçiriyor, kalan kısmında evde annesine yardım ediyordu. Arkadaşlarıyla öğretmenlerinin o halini izlemek eğlenceli geliyordu. Bir gün yine uzaktan durmuştu, yerlerde oturan ve beraberce şarkı söyleyen öğretmenlerini seyrederken sokağın başında bekleyen kolluk kuvvetlerindeki hareketliliği gördü. Bütün arkadaşları eylemci öğretmenlere bir saldırı olacağını anlayıp koşarak uzaklaşırlarken, o bir anda donup kaldı. Koşamıyor, gözlerini ayırmadan, okulda matematik dersine giren bir öğretmenin saçlarından çekiştirilerek oradan uzaklaştırılmaya çalışıldığını seyrediyor, görmek istemiyor ama gözlerini de alamıyordu. İçinde bir öfke büyüdü ama yerinden kıpırdamadı. Hava karardı, kamp dağıtılmış, polis eski yerine çekilmişti. Annesinin telaşlı nefes alış verişleriyle kendisine geldi ve tek bir kelime konuşmadan eve yürüdü. Evde kimse ona soru sormadı. Zaten hararetli bir tartışma yapılıyordu. Öğretmenlere yapılan saldırı karşısında ertesi gün bir dayanışma eylemi gerçekleşecekti. Ailesi katılıp katılmamayı tartışıyor, aslında hepsi katılmak istiyor, ama sonuçlarını kestiremiyorlardı. Aylar geçti. Ailesi, komşusu, okul arkadaşları, şehirde tanıdığı hemen herkes sokaklarda kamplar kurmuş, eylem biçimi bir yaşam biçimi haline almıştı. Ara ara saldırılar yaşanıyor, ama insanlar tek yumruk oluyorlar ve saldırıları püskürtüyorlardı. Derken 27 Ekim günü hiç görmediği kadar polis tankı gördü gözleri. Yine donup kalacağından korktu önce. Ama böyle bir şansı yoktu, üzerlerinde sinek gibi vızıldayan helikopterler ölüm saçıyordu. Sonra polis eline geçeni bir yerlere götürmeye başladı. Ve aylar önce olduğu gibi işini bitirdiğini düşündüğü an, kontrolü ele almanın gururuyla sokak başlarına konuşlandılar. Sonra kız doğruldu düştüğü yerde, o hengâmede nasılsa üstü başı tertemizdi. Panzerlerin sığıdığı sulardan ıslak, biraz üşüyordu. Eline bir taş aldı ve sıra sıra polislin karşısına geçti. Ve taşı fırlattı... İşte o an zorla ele geçirilmiş ama teslim alınamamış bir şehrin, teslim alınamamış insanların bir başka hikâyesi yazılmış oldu